

RAVEN KENNEDY

ZLATÁ

KLEC



ZÁŘIVÁ

BARONET

Zářivá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz



Raven Kennedy

Zářivá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

ZLATÁ
KLEC

ZÁŘIVÁ

ZLATÁ
KLEC

ZÁŘIVÁ

RAVEN KENNEDY

 BARONET

Těm, kdo se navzdory všem zaškobrtnutím
udrží na nohou.

Orea



Druhé
království

Wallmont

Třetí
království

Gallenriff

Elimery

První
království

Cerná skála

Čtvrté
království

Stit

Páté
království

Ranhold

Pustina

Výsezvon

Šesté
království

Sedmé
království



1. kapitola

KRÁLOVNA KAILA

Ve vzduchu se vznáší křik.

Na nádvoří Ranholdu se vlní moře lidí, kteří přicházejí a proudí sem a tam jako příboj s pěnou tvořenou výkřiky.

Za mnou se ranholdští strážníci snaží vyhnat poddané z brány. Křičí rozkazy, které nejsou přes chaos skoro slyšet. Polovina lidí se snaží vrátit, aby zjistila, co se děje, zatímco druhá se bojí o holý život a uhání pryč.

Manu a mí strážníci nás dostali ven. Na poslední chvíli. Prudce mi buší srdce, rychle dýchám a v žilách mi bouří adrenalin. Připadám si zranitelná a cítím se jako zvíře zahnané do kouta. Zmrzlé zvíře ve sněhu, neschopné pohybu. Na místě mě však drží zvuky, které

k nám doléhají z hradu. Šplouchání. Kapání. Třískání. Burácení. *Křik.*

Když náhle ze dveří hradu vyrazí obrovská vlna tekutého zlata. Všichni se stáhnou. Panikaří, strkají do sebe a snaží se dostat co nejdál.

Manu a Keon stojí přede mnou čelem k Ranholdu. Oba mě ochranněly schovali za sebe a obklopili nás naši strážní. Někteří mí vojáci se nedostali ven, jen jsem zatím nezjišťovala, kolik jsem jich ztratila.

Zlato tryská ze dveří, vlní se podél hradních zdí a stéká po schodech. Jako natažené ruce málem strhne nějakého muže, ale na poslední chvíli ho strážní stáhnou zpátky.

Tekutý kov se po neúspěšném lovu zřítí na zem jako trucovité dítě, jež bije pěstičkami do země. Do vzduchu se vznesou výtrysky tekutých kapek. Zlatý proud se řítí po zasněžených schodech a barví kámen. Další jako krev vytéká z oken, špiní skleněné tabule a prosakuje rámy.

Obklopují nás lucernami osvětlené hradby, a přestože bychom se tu měli cítit v bezpečí, zdi naopak všechny vězní uvnitř. Právě chci bratrovi navrhnout, abychom raději utekli – pro případ, že zlato bude dál téct a nakonec tu zůstaneme spolu s ostatními uvězněni, ovšem náhle k nám odněkud z útrob hradu dolehne další hlasitá rána a umlčí mě.

Těkám vyděšeným pohledem mezi bratrem a Keonem a přemýšlím, co ještě bylo uvnitř zničeno a kdo další byl zabit. A pak, jako by ten poslední hlasitý zvuk zvěstoval konec, zlato, jež stéká po hradních zdech, ztratí lesk a přestane téct.

Ztvrdne a v hradu náhle nastane naprosté ticho.

I lidé náhle utichli. Všichni se zatajeným dechem čekají, jestli je skutečně po všem. Nevím, jak dlouho

tu všichni jen stojíme, pozorujeme a nasloucháme, ale zlato pokrývající šedý zmrzlý kámen se už nehýbe a navzdory záři zapálených pochodní se zdá tmavší. Studenější.

Pohyb a zvuk v hradu sice ustaly, ale naopak ve mně se probudily k životu. Tělo se mi třese a v mysli mi víří myšlenky.

Co se to tu u všech bohů právě stalo?

Boty mám ve sněhu úplně promáčené a na mrazivém nočním vzduchu mi naskočila husí kůže. Mé šaty nejsou určené na pobyt venku. Vůbec jsem v nich neměla opustit hrad. Právě teď jsem měla být uvnitř v sálu. Měla jsem slavit své zasnoubení a plánovat, jak získám kontrolu nad Šestáým královstvím.

Přinejmenším jsem měla být v teple.

Když shlédnu, vidím na svých modrých šatech zlaté cákance, které nyní ztratily původní lesk. Neodvážuju se jich dotknout. Ne po tom, co jsem viděla v plešovém sálu.

„Už to přestalo?“ zeptám se.

Na to, co se tam právě stalo, je ta otázka velice zjednodušená. Přestalo to – *to*. Zdivočelé zlato, které se vzbouřilo. Už teď vím, že na dnešní večer dlouho nezapomenu a že si ho budu v mysli přehrávat stále dokola.

Nikdy nevymažu z paměti, jak se zlato pohybovalo s krutou precizností. Jak stékalo po zdech. Jak se na podlaze sbíhalo do tůní. Jak útočilo, bodalo a *stravovalo*.

„Už to přestalo?“ zeptám se znovu. Můj hlas mi zní pištivěji než kdy dřív.

Ještě nikdy jsem se neocitla tak blízko smrtelnému nebezpečí a mé tělo to ví. Právě proto mi ještě pořád uhání srdce a v uších slyším jeho dunění.

Právě proto se pořád třesu.

„Asi ano,“ odpoví mi Manu, když se ke mně otočí.

Jeho manžel se stále dívá na hrad, jako by nevěřil, že od něj smí odtrhnout zrak. Jako by očekával, že se zlovlný tekutý kov opět probudí k životu.

„U všech prokletých bohů,“ slyším, jak šeptá.

Možná že právě ta tiše pronesená kletba vytáhla korek z láhve davu, protože se nádvořím náhle rozez-ní kakofonie hlasů. Ihned se ve mně zvedne má moc a přitáhne si slova. Moje magie se nese prostorem, zachycuje, co říkají, a přeneseme mi to do mysli.

„Co se stalo?“

„Za tohle může zlatý dotek krále Midase.“

„Kde je král Midas? A kde je král hniloby?“

„Náš princ je mrtvý.“

„Udělal to Midas záměrně?“

„Ale co se stalo?“

Slova putují z jejich úst k mým uším, kde se shromáždí jako vlákna sítě, kterou musím rozmotat. Brzy je však slyším i bez své magie, protože lidé začnou křičet a hlasitými výkřiky se dožadují odpovědí.

„Proklatě,“ sykne Manu a otočí se ke mně. „Možná bys měla –“

Najednou někdo zařve: „Vím, co se stalo!“

Všechny oči se upřou na ženu, která předstoupí před dav. Roztřeseným prstem ukáže na dveře, zpoza nichž vytéká zlato jako krev z rány.

„Tohle nezpůsobil král Midas!“ vyštěkne ta žena. Po zádech jí spadá opona dlouhých černých vlasů a její šaty vypadají, jako by se na ní částečně roztekly. „Tohle způsobil ten jeho zezlacený mazlíček! Ukradla jeho magii!“

Překvapeně se zarazím. Její slova se mi převalují v mysli.

„Kdo je to?“ zašeptá Manu.

Z davu vystoupí muž. „O čem to mluvíš, ženo?“

Dívka se narovná a hrdě se rozhlédne po přihlížejících. „Jsem jedna z královských klisen krále Midase a říkám vám, že za to může Auren. To ona to způsobila! Když tu děvku zezlatil, ukradla jeho magii a zjistila, jak ji využít pro sebe. Lhala mu a teď na něj zaútočila. Viděla jsem to na vlastní oči, když jsem odtamtud utíkala!“

Dav prořízne šok, jako když veslo projede příbojem.

„Dělá si prdel?“ sykne Manu a otočí se ke mně.

Žena si položí ruku na břicho a v tu chvíli pochopím, kdo to je.

Mist. Konkubína, která s Midasem otěhotněla.

Když konečně pochopím, co říká, v první chvíli zavrtím hlavou, protože tomu nechci věřit, a přesto to musí být pravda, protože to, co jsem viděla v tom sálu... Jako by to zlato Midas vůbec neovládal. Jako by měl nad ním moc někdo jiný...

Jak to, že jsem to tajemství neodhalila dřív?

„Podívejte!“ vykřikne někdo. „Borkoletky! Někdo odlétá na borkoletkách!“

„To je ona! Zlatá vražedkyně!“

Zadívám se na muže, který promluvil, a poté zvednu oči směrem, kam ukazuje. Zahlédnu je jen na zlomek vteřiny, než je pohltí tma a okřídlená stvoření s dlouhými pařáty zmizí za mraky.

Byl to s lady Auren král hniloby?

„Říkala jsem to!“ vykřikne Mist. „Je to lhářka. A podvodnice. Svedla Midase, obrala ho o moc a teď udělá totéž s králem hniloby!“

Na nádvoří zesílí hlasy a během několika okamžiků se její slova nesou davem takovou rychlostí, že je nikdo nezastaví.

Jak mi mohlo u všech bohů něco takového uniknout? Jak to, že jsem to nezjistila?

„Třeseš se,“ podotkne můj bratr a vytrhne mě z rozbouřených myšlenek. Zadívá se mi přes rameno. „Vaší královně je chladno. Přineste jí něco na zahřátí.“

Za mnou se ozvou kroky a pak se mi na ramena snese těžký plášť. „Pro tebe, královno Kailo.“

Sevru lemy pláště a zabalím se do něj, ačkoli mě před zimou neochrání, protože mi chlad už prosákl do kostí. Potřebuju se vrátit do Třetího. Tady jsem už tak dlouho, že budu muset na prosluněných plážích strávit celý den, abych začala znovu cítit teplo.

Zatím však domů nemůžu. Ne, když mi všechno, na čem jsem tak usilovně pracovala, prokluzuje mezi prsty. Cítím na sobě oči poddaných. Čekají, co udělám.

„Manu, ať někdo potvrdí, že Ravinger odletěl s lady Auren.“

Bratr kývnutím vezme můj příkaz na vědomí, poodejde a předá někomu rozkazy. Rozhlédnu se po nádvoří a všimnu si, že se tu venku shromáždili jen ranholdští vojáci. Nikde ani jeden Midasův strážce. Nikde v dohledu není jediný kousek zlatého brnění.

„Keone,“ zavolám na něj. Okamžitě se ke mně otočí. „Pošli dovnitř několik ranholdských strážných, ať potvrdí, že nebezpečí skutečně pominulo. Ať zkusí najít Midase a zjistí, jestli král nepotřebuje pomoc.“

Přikývne, odstoupí a ukáže na dva vojáky Pátého, kteří postávají u zlaté louže a ostražitě okopávají tvrdý kov.

Zatímco hledím na hrad, zvedne se vítr a z nebe začne padat studený déšť se sněhem, jako by tohle místo nebylo už tak dost bezútěšné.

Trojice ranholdských vojáků se odtrhne od skupiny a se zachmuřenými výrazy zamíří k rozbitým dveřím.

První z nich zvednutou rukou zastaví ostatní a klekne si k první louži rozlitého zlata, jež nehnutě leží na schodech.

Zatlačí do ní prstem, a když se nic nestane, voják vstane a kývne na ostatní. Společně vystoupají ke dveřím. Jejich těžké boty hlasitě klapou o ztuhlé zlato. Zmizí uvnitř.

Čekáme.

Dav shromážděný na nádvoří opět utichne, jako by jim úzkost z čekání sevřela hrdla.

Navzdory vlastním protichůdným myšlenkám nasadím masku klidné síly, dojdu před hrad a otočím se k přítomným. Jejich princ je mrtvý, Rot uprchl a Midas tu není. Jsem jediná, na koho se můžou obrátit, a je důležité, abych v nich toto vědomí rozvíjela. Právě teď jim musím být na očích.

„Nebojte se,“ vyzvu je. „Nebezpečí pominulo. Zjistím, zda je tvrzení, jež tu zaznělo, pravdivé.“

Dav zaševelí a moje magie ke mně přinese jeho šepot plný úlevy, obdivu a úcty, již ke mně chovají.

„Výborně, sestro,“ zamumlá Manu.

Když se ze dveří hradu vynoří jeden z vojáků, kývnu na Keona, aby si šel vyslechnout hlášení. Můj švagr dojde se stoickým výrazem ke strážnému a po chvíli pošle muže pryč. Dál se rozhlížím po lidech a naslouchám jejich šepotu.

Svou magii utnu hned, jak se ke mně Keon vrátí.

„No?“ zeptá se ho Manu nervózně.

„Zdá se, že se všechno zlato přestalo pohybovat a ztvrdlo,“ odpoví tiše Keon.

„A Midas?“ zajímám se.

Upře na mě hnědé oči. „Domnívají se, že je mrtvý.“

Ostře zalapám po dechu, jenž se mi zadrhne v hrdle. Slova se mi nesou myslí a omotávají ji dusivými vlákny.

Mrtvý.

Stisknu rty a zadívám se do průčelí hradu. Všechna moje tvrdá práce... Tolik času jsem věnovala intrikářství, a teď tohle.

Pokud je král Midas mrtvý, k ničemu mi *není*.

Přijela jsem vyjednat dohody a skrz ovlivnitelného prince a bohatého krále získat, co chci. A vše se měnilo k lepšímu. Měla jsem *plán*. Stala bych se první panovnicí v historii, která spojila dvě království skrz manželství a zároveň měla vliv na třetí.

Protože moc je všechno, a ačkoli nevládnou fyzickou magií, jako je zlatý dotek nebo hniloba, ovládám slova. A královna, která do své pavučiny polapí mnoho tajemství, toho může hodně dosáhnout.

Od chvíle, kdy jsem usedla na trůn, jsem neúnavně dřela, aby ve mně můj lid viděl stejně mocnou hrozbu jako v ostatních vládcích. A tímto spojenectvím bych to ještě víc utvrdila. A teď se mi všechno bortí.

Kvůli lady Auren. *Lady*. Jako by si snad královna oblíbená milenka ten titul zasloužila.

Mým nitrem projede vztek a strach, avšak nedám to najevo. Nemůžu, když se na mě dívá tolik lidí. Co by mocná žena si nikdy nemůžeš dovolit ukázat lidem skutečné emoce, protože by je použili proti tobě.

„Chci ho vidět.“

Než mi v tom stihne kdokoli zabránit, vyrazím k hradu. Prsty na nohou mi v promočených hedvábných střevíčkách mrznou.

„Sestro,“ zavolá na mě Manu, avšak nezastavím se. Za sebou slyším rychlé kroky. Manu a Keon mě doběhnou těsně předtím, než stihnu dojít ke schodům.

„Aspoň mě nech jít jako prvního,“ požádá Keon, který mě prudce předběhne.

„Bud' opatrný,“ poradí mu Manu.

Keon úsečně přikývne, vyrazí po schodišti a já hned za ním.

„Kailo,“ sykne Manu vedle mě. „To, že je teď zlato tvrdé, neznamená, že to tak zůstane. Nevíme, jak moc je nebezpečné.“

„Je tvrdé,“ podotknu. Boty mi kloužou po kalužích zlata. Dveře visí z pantů jako vyražené zlomené zuby.

„Předtím bylo taky tvrdé,“ opáčí. „A dívej, co se stalo.“

„Právě že se chci podívat, co se stalo.“

Povzdechne si. Vejdu do dveří, ovšem uvnitř okamžitě zpomalím. Plamínky v nástěnných svícnech zběsile poskakují, jako by byly po tom všem příliš vyděšené a stále se vzpamatovávaly z útoku.

Vstupní halou se nese ozvěna našich kroků. S Manuem jdeme kousek za Keonem až do tanečního sálu. Ve dveřích se zarazíme.

Při pohledu na temnotu, jež se v místnosti rozhostila, několikrát zamžikám. Na temnotu a zlato, jež se ve stínech varovně leskne. Předtím celý prostor ozařovaly lustry a svícny, až bylo v sálu světlo jako ve dne. Teď se vše topí ve tmě. Jediným zdrojem světla jsou železná kamna v rozích, v nichž se stále topí a kterých jsem si všimla jen proto, že je teď sál prázdný. Ani zdaleka to tu nevypadá jako předtím. Jako by dřív byl celý prostor z vosku a někdo k němu přiložil hořící svíčku.

Zdi, na nichž stékající zlato zatuhlo, vypadají jako napůl roztavené. Zlato visí i ze stropu jako rampouchy, jejichž ostré špičky na nás míří. Zezlacené sloupy ztratily svůj lesk a jejich zlaté ozdoby se taky roztekly.

Podlaha je zvlněná, místy vydutá, jako by ji zespodu zvedaly nehnuté tvary. Ční z ní něčí ztuhlá ruka.

Vedle pódia leží zlatá hromada ve tvaru těla. Balkon se roztavil a zřítíl na podlahu. Zlatá vlna se o něj zastavila a teď z ní vyčnívá něčí noha.

„Bohové...“

Otočím se za Manuovým šepotem. Vydám se přes sál, obezřetně se rozhlížím a přeskakuju z jedné zlaté louže na druhou. A přesto čím hlouběji do prostoru kráčím, tím strašlivější steny se ozývají. Ze stěn. Z podlahy. Ze stropu. Připomíná to vrzání a skřípání starého domu, jen tohle je mnohem horší. Zní to strašidelně. Jako by zlato bylo duch, jemuž vadí naše přítomnost a slibuje, že nám nedá spát.

Ztuhnu. Srdce se mi rozbuší ještě rychleji než dřív. Manu mě chytí za paži. „Kailo, měli bychom jít pryč.“

Sténání s povzdechem odezní a v sálu se opět rozhostí ticho.

Setřesu bratrův dotek a pokračuju v pátrání. „Chci to vidět.“

Keon ukáže před sebe. „Tam.“

Sotva se zadívám tím směrem, vyrazím kupředu. K vyboulenému místu, jež hyzdí jednu ze stěn.

„Bohové...“

Je to on.

Na hlavě mu chybí koruna. Nejspíš se roztavila do zlata, jež ho nyní obaluje. Vypadá, jako by se zatavil do zdi. Jako by se ho stěna snažila vsát do sebe a pohltnout ho do svých hlubin. Je z něj vidět jen obličej, v němž se mu zračí čirá agónie. Ve vytřeštěných očích má vepsaný šok a strach.

Z krále Midase zbyla jen mrtvola uzavřená ve zlaté kobce.

Zlato znovu zasténá, jako by nám připomínalo, že mu to tu patří.

„Ne...“

Sálem zazní ženský hlas. Otočím se. Doklopýtá k nám Mist a zděšeně se zadívá na Midase. „Můj králi...“ Padne před ním na kolena, drží se za břicho a prostorem zní ozvěna jejích vzlyků. „Tohle udělala ona. To ona mu to udělala.“

„Ale *jak?*“ zašeptá Keon, zatímco pozorujeme plačící ženu. „Jak je to možné?“

Přehraju si všechny rozhovory a připomenu si všechno, co mi kdy kdo řekl. Dívám se na Midasův obličej a přemýšlím. A naslouchám. Mihotavým vláknům starých sítí, které jsem posbírala. V mysli se mi sem a tam míhají slova.

Panovníci svou magii tají. Ze strategických důvodů. Vědí, kdy ukázat, co dokážou, a kdy to skrýt. V některých případech je lepší, když vás lidé podceňují. V jiných vládci vědí, kdy ukázat dost moci, aby vás lidé zbožňovali, nebo se vás báli. Občas obojí.

Midas zezlatil jídelní stůl – bylo to poprvé, co jsem jeho moc viděla na vlastní oči. Taky zezlatil celý tento sál na dnešní slavnost. Dvě dokonalé podívané.

A přesto se dnes večer jeho zlato chovalo, jako by ho Midas vůbec neovládal. A nikdy nezezlatil nikoho jiného než Auren.

To bude tím.

Domnívala jsem se, že její největší tajemství je, že spí s velitelem nepřátelské armády. Domnívala jsem se, že zezlacená favoritka je jen a pouze tohle – oblíbená klisna, na které rajtuje.

V obou případech jsem se mýlila.

Nenávidím, když se mýlím.

Midas ji proměnil v něco pompézního – křiklavou trofej, již vystavoval na odiv. Všichni muži jsou něčím posedlí, zvláště ženami. Jejich nadšení pro objekt své posedlosti vždy balancuje na hranici mezi okouz-

lením a nenávistí. Stačí jediný pohyb a pán se obrátí proti svému krásnému mazlíčkovi.

Ovšem možná že v tomto případě... se mazlíček obrátil proti svému pánovi.

Strach mi sklouzne z mysli do břicha. Pokud lady Auren skutečně ukradla jeho schopnost, co kdyby se pokusila ukrást mou? Co kdyby se jí to *podářilo*?

Zaskřípu zuby. Místo abych panikařila, potřebuju vymyslet, jak vše obrátit ve svůj prospěch. Protože pokud by se lady Auren skutečně pokusila ukrást, co mi patří, *zničím* ji.

Právě pohled na ztuhlý kov mi utvrdí rozvířené myšlenky. Midas je obklopený zlatem, jako by byl uložený ve zlaté formě, připravený na vytažení a vybroušení kovářem.

Domnívala jsem se, že mrtvý mi nebude k ničemu, ale třeba stačí, když použiju to, v co byl proměněn.

Ve zbraň.

„Když ji zezlatil, část jeho moci se na ni musela přenést,“ pronesu tiše. „Určitě nechtěl, aby se to někdo někdy dozvěděl.“

Midas tajil *všechno*, ale tohle? Tohle je docela jiný druh nebezpečných tajemství. Proto si ji držel u sebe? Protože si ji vytrénoval, aby přebírala cizí schopnosti, které pak mohl využívat ve svůj prospěch?

„To nevypadá dobře,“ pronese Keon.

„Kailo,“ osloví mě bratr. „Co když to nebyla jen náhoda? Co když to způsobila *její* magie? Co když dokáže převzít cizí magii, pokud ji na ni někdo použije? A ty jsi...“

„Ano,“ odpovím ostře. Opět se ve mně zvedne vztek.

„Co když ukradla i *tvou* moc?“

Nelíbí se mi, že vyslovil nahlas mé vlastní obavy. Sevrou se mi kolena a zapřu jazyk o zatnuté zuby.

Stočím pohled z Midase na svůj vypouklý odraz v jeho zlatem zalité hrudi.

Takhle neměl dnešní večer skončit. Neměla jsem se ocitnout v nebezpečí, že někdo vezme mou magii a použije ji proti mně.

„Jak tohle využijeme?“ zeptá se Manu, protože stejně jako já se od dětství učil, jak všechny okolnosti využít k vlastnímu politickému prospěchu. Dnešek v tom není výjimkou.

Rozhlédnu se po sálu. Jsme tu pořád sami s výjimkou Mist, která vzlyká do dlaní.

„Povíme lidem pravdu,“ rozhodnu se. „Že se Midasova favoritka obrátila proti němu. Že měla poměr s králem hniloby, aby Midas žárlil. A že kvůli mému zasnoubení s Midasem žárlila na mě.“

„Postaráme se, aby všichni věděli, že ona je ta špatná.“
Přikývnu. „Celá Orea ji bude nenávidět.“

„Ale co Šesté království?“ zeptá se Manu. „Ke sňatku očividně nedojde.“

„Veřejně jsme oznámili naše zasnoubení,“ odpovím. „Dá to práci, ale pokud udělám všechno správně, stále můžu získat nad tou zemí moc.“

„Ještě pořád se tam lidi bouří,“ připomene Keon. „Navíc *zavraždili* svou starou královnu. Proč si myslíš, že tě přijmou, když je Midas mrtvý a ke svatebnímu obřadu nedošlo?“

Usměju se na něj. „Protože nejsem Chladná královna. Jsem vřelá, charismatická a krásná Kaila Ioana. Postarám se, aby si mě zamilovali stejně, jako mě miluje můj lid v Třetím království.“

„Víme, jak moc náš národ Kailu miluje. Dokáže to prodat,“ prohlásí můj bratr a rozhodně přikývne.

„Musíme jednat rychle,“ prohlásí Keon. „Co nejdřív navštívíme Šesté, slavnostně uctíme Midasův ži-

vot a ukážeme tě jako truchlící snoubenku sužovanou zármutkem, aby s tebou soucítily.“

Jestli něco umím, tak zařídím, aby si mě království zamilovalo.

„To dokážu.“

Když hlasité bědování za námi zesílí, zaskřípu zuby a střelím po Mist pohledem.

Budeme se o ni muset postarat.

Pokud se chci pokusit převzít moc nad Šestým, nemůžu si dovolit, aby z jejího lůna vylezl nemanželský dědic. Tenhle problém ale vyřeším později.

„Teď se toho bude hodně dít,“ pokračuju tiše. „Jakmile se ostatní vládci dozvědí, že lady Auren dokáže ukrást jejich magii, budou se chtít zapojit. Navíc je třeba něco udělat s Pátým královstvím.“

„Na to mě napadlo řešení,“ ozve se Manu. Ihned zpozorním.

Nejmenovala jsem bratra svým rádcem pro nic za nic. Má geniální mysl, ví, jak jednat s lidmi, vynáší se v nich a především mi bude vždy naprosto oddaný.

„Potřebujeme si zajistit moc nad Šestým královstvím a postarat se o lady Auren. To poslední, co chceme, je přijít o vše, co jsme dokázali, abychom si tady v Pátém vytvořili záchytný bod. Proto navrhuju, abychom se okamžitě pustili do hledání Fulkeho nejbližšího příbuzného, protože princ je mrtvý a Ranhold potřebuje dědice. Najdeme kohokoli, kdo vládne jakoukoli magií, a vybereme nejlepší kandidáty. A z nich pak dědice, který usedne na trůn. My rozhodneme, kdo získá moc. A výměnou za naši podporu... pak tento dědic podpoří jen a pouze nás.“

Usměju se. „Jsi dokonalý, bratře.“

Výmění si se mnou stejně široký úsměv.

„A pokud se nám někdo pokusí postavit a zpochybnit náš nárok na Šesté království nebo naše slovo v tom, kdo se stane dědicem trůnu Pátého?“ zeptá se Keon ustaraně.

To už se usměju mnohem ostřeji. Nemilosrdněji. „Pokud proti mně kdokoli pozvedne hlas, ztratí ho.“

A jestli si lady Auren myslí, že si může vzít vše, o co jsem tak tvrdě bojovala, brzy si uvědomí, že není jediná, kdo ví, jak si vzít, co chce.

Sice nevládnou zlatým dotekem ani hnilobou, ale slova jsou nejmocnější zbraní ze všech. A já vím, jak je využít.



2. kapitola

SLADE

Po nebi se k nám žene bouře a v náruči držím bezvládné tělo.

Blížící se bouře zlověstně cení zmrzlé zuby a jejich mrazivé špičky mě koušou do tváří.

V duchu počítám vteřiny. Mé borkoletce trvalo šedesát sekund, než po mém zahvízdání skrz zaťaté zuby přiletěla. Dalších čtyřicet vteřin uplynulo, než jsem s Auren v náruči vyskočil Argovi na hřbet a než mě Lu připoutala.

Za dalších šedesát vteřin jsme se dostali sem, mezi oblaka, která se kvapem blíží. Noční počasí se proti mně spiklo a na horizontu se převalují bouřkové mraky jako chomáčky bavlny v odtoku.

Moje borkoletka se řítí oblohou a ledové krystalky mě škrábou do tváří jako roztřepené nehty. Přitisknu si Auren obličejem k sobě a zakryju ji svým pláštěm.

Je příliš studená, odhalená a *nehybná*.

Srdce jí nebije, hrud' se jí nezvedá a pokožku má nezdravě nažloutlou. To všechno kvůli mně. Kvůli tomu, co jsem udělal.

Krátký pohled přes rameno mi odhalí Ranhold osvětlený pochodněmi. Jeho čelní strana je zohavena ztuhlými proudy zlata, které vytryskly ze dveří a poskvřinily šedý kámen jako zlaté magma, jež ztvrdlo dřív, než stihlo nadělat další škody.

Vypadá to, jako by se zlato snažilo pohltnout celý ten prokletý hrad. Vdechnout ho krutými ústy a naráz zhltnout. Jako když se protrhne přehrada. To se stává, když se moc příliš dlouho potlačuje, když se v nitru zvedá, sílí a bije do mříží, dokud neprasknou... a pak se moc konečně *osvobodí*.

Otočím se zas dopředu a přitisknu si Auren k sobě o něco pevněji.

Dostal jsem se z hradu – daleko od všeho zlata – ale otázkou je, *jak daleko* to zvládneme. Protože každou vteřinou, kdy čekám, ji vystavuju stále většímu nebezpečí. Jako by se Aurenin život ocitl na špičce dvojsečného meče.

Musím ji dostat, co nejdál to půjde, ale nemůžu riskovat, že bych ji nechal v tomhle shnilém stavu příliš dlouho. Nevím, jak daleko její moc sahá, a tak můžu jen hádat, jak daleko se potřebujeme dostat.

Jediné, co právě teď chci, je vyhnat z ní hnilobu. Její tělo další úbytek sil nevydrží. Potřebuju ji dostat na zem, do bezpečí, protože až z ní stáhnou svou moc, pořád existuje riziko, že povolá zpět tu svou, a to si ve vzduchu nemůžu dovolit.

Z její aury zbyl jen bledý srpek, jenž připomíná mlhu, která se za denního světla začíná rozplývat. Pokud to budu oddalovat příliš dlouho, moje moc, která napadla její vůli, nadělá škody, jež nedokážu zvrátit, a to nesmím dopustit. Nesmím dovolit *nic* z toho. A tak musím vyčkat na tu poslední možnou vteřinu.

Čas a vzdálenost jsou mými nepřáteli *i* spojenci.

S úzkostí a obavami pobídnu borkoletku patami. Argo zaskřehotá, buď aby dal najevo nespokojenost, nebo signál zbytku hejna. Víím, že nás ostatní následují.

„Rychleji, Argo,“ přikážu opeřenému dravci, ačkoli vítr můj hlas odnese pryč jako rychlé ruce chmatáků, které se zmocnily ukradených cetek.

Přestože do nás buší vítr, Argo ještě přidá. Povolím otěže, abych mu dopřál volnost v rozhodování. Jeho obří křídla nás nesou po noční obloze ozářené jen zamlženým měsícem. Argo zrychlí tak náhle, až sebou trhnu vzad, a nebýt koženého popruhu, který mě poutá k sedlu, s velkou pravděpodobností bych spadl.

Nebylo by to poprvé.

Právě teď však neletím na borkoletce pro zábavu nebo na průzkum. Tento let je otázkou života a smrti.

Jejího života.

Odlétáme z Ranholdu co nejrychleji a obloha Pátého království jako by se nás za to rozhodla potrestat. Možná se tím zesnulý král Fulke a princ Niven snaží na někoho svalit svůj skon.

Část Aureniných vlasů vypadne zpod kapuce. Zlaté prameny se třepotají ve větru. Jednou rukou jí přitáhnou kapuci k hlavě, abych ji ochránil před chladem, přestože víím, že ho necítí.

Uplyne dalších třicet vteřin.

Strach mi tíží žaludek jako balvany z nepřekonatel-

né zdi. Připadá mi, jako bych odpočítával kousky Aureniny duše, jež jeden po druhém odpadávají.

Viděl jsem, co se stane, když se stažením hniloby vyčkám příliš dlouho, a vím, jaké škody tím dokážu nadělat. Vím, do jak velkého nebezpečí jsem ji uvrhl.

Užírám mě pocit viny z toho, co jsem udělal – že jsem proti ní použil svou magii – ovšem moje odhodlání ji ochránit se tím jen utvrdí. Znovu střelím pohledem přes rameno, ale Ranhold už nevidím. Mraky mi už království zcela zakryly.

Koutkem oka si všimnu temného stínu, jenž pročísl oblaka. Vůbec mě nepřekvapí, když ke mně doletí borkoletka s jezdcem na hřbetu. Zvíře je tak obrovské, že i Osrik vypadá v porovnání s ním malý. S otěžemi pevně v rukách se na mě mlčky zadívá. Pokývnu mu.

Doufám, že jsme se dostali dost daleko, protože se neodvažuju čekat už ani vteřinu. Trhnu opratěmi a Argo se vrhne střemhlav k zemi. Moje borkoletka zavříská. Schoulím se nad Auren, abych ji ochránil před náporům větru z prudkého klesání.

Když Osrik vidí, že se chystám přistát, ostře hvízdne a následuje mě. Z dálky ke mně dolehne křik dalších borkoletek.

Kamkoli jdu, tam mě můj Hněv následuje.

Oči mě pálí, jak mě do nich šlehá vítr. Dál klesáme a prořezáváme si cestu těžkými mraky nasycenými blížící se bouří.

Na čelisti se mi vlní a škubou sebou křivky mé moci, zatímco sleduju vlákno své magie, jež svítí v Aurenině nitru. Hniloba. Koroze. *Smrt*. Nic z toho by se k ní správně nemělo ani přiblížit, a přesto jsem ji tomu vystavil právě *já*.

Je mi z toho zle.

Nakloním se, sevřu borkoletku koleny a pevně chytím opratě.

„No tak...“ šeptám.

Argo nejspíš vycítí moji sílicí paniku, protože se rozletí k zemi ještě rychleji. V koutcích mých přimhouřených očí zamrznou kapky vody a srdce mi buší v hrudi tak hlasitě, až téměř přehluší i burácející vítr.

„Už jsme skoro tam,“ šeptám jí do vlasů. „Vydrž ještě pár vteřin.“

Konečně proletíme posledními zbytky mlhy a mra-ků a přivítá nás zmrzlá zem, jež svým šedým hávem zakrývá svět. Když už to vypadá, jako bychom se měli zřítit, Argo na poslední chvíli vyletí vzhůru, spolu s Osrikovou borkoletkou zakrouží ve vzduchu a přistanou na zemi. Od nohou s dlouhými pařáty se zvedne oblak sněhu, jako když moře naráží do trupu lodi.

Zmrzlými prsty rozepnu přezku, která mě drží v sedle. Seskočím na zem a dopad seskoku ztlumím koleny tak, abych Auren příliš neotrásl. Než stihnu udělat jediný krok, je u mě Os. Strhne si plášť a položí ho na zem. Vzápětí u nás jako temné přízraky přistanou další borkoletky.

„Držte se zpátky,“ křiknu přes rameno.

Položím Auren na plášť. Po krku jí stoupají svět-lounké stopy hniloby. Vlasy se jí rozprostřely kolem hlavy jako záře. Lesknou se dokonce i ve tmě. Zaba-lená v mém plášti vypadá tak drobounká a bez života.

Kleknu si k ní, pevně zavřu oči a okamžitě se soustředím. Cítím v ní svou magii. Drží se jí jako jed. Nepřirozený rozklad se jí šíří žilami a jeho vlivem jí chřadne srdce. Hniloba jí stravuje hrdlo a zastaví se až u nehybných rtů.

Zmítá mnou napětí. Nejradši bych z ní svou moc na místě vyškubl, jenže jsem během let zjistil, že vy-

rvat ji z těla příliš rychle je jako vytrhnout dýku z rány. Nechci jí uškodit ještě víc, než už se stalo.

Svou moc proto stahuju pomalu a opatrně, aby to pro její tělo nebyl příliš velký šok. Za sebou slyším tiché hlasy členů svého Hněvu a nejisté kroky, jimiž si brodí cestu sněhem. Borkoletky se očichávají a hrom, jenž zazní z oblohy, z níž jsme se teprve před chvílí snesli, prozrazuje, že se bouřková fronta přiblížila.

Všechno to potlačím a vnímám jen magii, jež v ní proudí. Vytahuju ji z ní pomalu a jemně jako kořínky plevelu. Zatnu prsty do půdy, odstráním hnilobu, do které jsem ji zahalil, a dopřeju jejímu tělu chvíli, aby si na tu změnu navyklo. Postupuju pečlivě a dávám si záležet, abych z ní sejmul všechny shnilé kousky jako zaschlý jíl.

Navzdory kousavému ledovému vzduchu se mi na spáncích perlí pot. Zatínám zuby a stahuju svou moc zpátky k sobě, do výdutí po vlastních žilách, v nichž mi místo krve proudí hnis. Dostanu to z ní všechno, až zbyde jen jediný zlomek. Jediné semínko stále pohřbené v její hrudi.

Jenže když ho povolám zpět a pokusím se ho vyrvat z jejího nitra, narazím na odpor. Místo aby mě poslechlo jako zbytek mé magie, tento kousek do ní naopak zatne své trny, jako by se v ní zoufale snažil udržet.

Jako by se ji snažil svírat ve svých spárech.

Svraštím obočí a roztřesou se mi ruce. Shnilé kořeny moci na mé kůži se mi roztáhnou po pažích, přes dlaně až pod nehty. Temné linie mě dřou zevnitř a hrozí, že mi protrhnou kůži.

Válčí ve mně zmatek a strach.

Ještě nikdy se mi moje hniloba nepostavila na odpor. Nikdy nebyla tak odhodlaná *zůstat*. Už roky jsem neměl problém ji ovládat. Takhle jsem s ní bojoval

naposledy v dětství. Velice brzy jsem se musel naučit, jak svou páchnoucí magii ovládnout, než by zničila všechno včetně mě.

Tak co se to tu do hajzlu děje?

Zběsile ji celou zkontroluju, ale žádný jiný kousek mé moci v ní nezůstal. Nic jiného než ten jediný. Zbytek hniloby je pryč a Auren je jako dřív, tak proč se tehle poslední kousek nechce vzdát?

„Pust’!“ Jazyk mám ztěžklý pachutí vzdorujících jedů. „Pust’ ji!“

V odpovědi se jen zazmítá v její hrudi jako ostružině, jako by v ní ten kousek chtěl zapustit kořeny. Panika mnou projede jako ta nejostřejší dýka.

„U všech pekel, pust’ ji!“

Vytryskne ze mě magie a moc, silnější než bouře, jež se snaží snést z oblohy. Se zaburácením, jež procišne vzduch a přinutí mě zatnout zuby, vši silou *zatáhnu*.

A pak už letím vzad. Auren se jako podemleté přívalovou vlnou vyklenou záda ze země.

„Ripe!“

Ležím omráčený a s vyraženým dechem hledím na temné obrysy mraků, které zakrývají oblohu nade mnou. Lu si ke mně klekne tak prudce, až se jí od kolen zvedne sníh. V očích se jí zračí obavy. „Není ti nic?“

„Co se to kurva stalo?“ zahřímá Osrik.

Slyším, jak Judd hvízdne. „Tvoje hniloba...“

Sklopím zrak na žíly na rukách, které sebou zmítají a škubou. Cítím, jak se mi všichni dívají na krk a obličej, nemusejí ale nic říkat, protože *cítím*, jak se temné křivky moci pod mou kůží převalují. Cítím je do prdele úplně všude. Jako bych svou moc nepoužil už celé měsíce. Jako by se ve mně hromadila, až jsem ji skoro přestal ovládat.

Na ničem z toho ale nezáleží, protože jsem z ní pře-

ce jen ten poslední kousek vyrval, takže teď už bude všechno v pořádku.

Lu se mi snaží pomoci se posadit. Odstrčím její ruce a zmučeně zasténám. Znovu se skloním nad Auren, ale sotva jí pohlédnu do tváře, uvědomím si, že se pořád nevzbudila.

Nehýbe se.

Panika ve mně roste a sílí.

Hniloba se vsákla do země a rozšířila se jí stejně rychle a prudce, jako mi žaludek klesl k nohám.

Co jsem to provedl?

Zatnu prsty do sněhu. Z míst mého doteku se okamžitě rozšíří smrdutá hniloba. Nejenže vnímám, jak si klestí cestu sněhem – cítím ji, jak mi obaluje srdce, svírá ho, drolí a rozkládá přímo v mojí hrudi.

Pevně zavřu oči a kořeny mé moci mi vystřelí do kůže na krku. Ovinou mi žíly jako rozběsnění hadi, drtí a koušou. Bolí to, ale je mi to jedno.

Protože jsem ji zabil. Já ji do prdele *zabil* –

Náhle rozevře rty, a když jí z nich vyjde tichounký povzdech, vytřeštím oči. Z úst jí vytryskne černý oblak jedu, jenž se ve vzduchu mezi námi vmžiku rozplyne.

Ve spáncích mi tepe úleva. „Auren?“

Oči však stále neotvírá. V hrudi se mi usadí zlověstný strach.

Zavřu oči, abych se znovu soustředil na její nitro... a v tu chvíli zblednu. Protože ten kousek – ten jediný útržek hniloby, který jsem z ní měl vyrvat, když jsem zabral tak silně, až mě to srazilo na kolena – v ní pořád je.

Pořád... v ní kurva... je.

Nechápu to. Znovu se ho pokusím pevně sevřít a vyškubej ho z ní. Zkousím to zas a znovu, jenže ten kousek se ne a ne pohnout. Nechce ji opustit.

Auren vydechne a z úst se jí zvedne další černý obláček.

Srdce mi buší, jako by mi do žeber bily pěsti. Chce se mi vydrat z těla a bojovat. Bez ohledu na to, kolikrát povolám svou moc, ten jediný kousek v její hruď neposlechne. Je pořád v ní jako inkoustová skvrna na zlaté látce, kterou nedokážu vyprat.

A přesto se jí hrud' dál zvedá a klesá. Srdce jí začalo bít. *Žije.*

Nedokážu z ní tu poslední zkurvenou kapku hnilyby dostat, ale žije, a to je hlavní.

„Vzbud' se, Auren.“

Uplynou vteřiny. Pět, deset, dvacet. Všechny je počítám.

„Je v pořádku?“

Napnu se, když vzduchem zazní otázka. Pronesl ji Digby. Jeho hlas prozrazuje jeho zranění i skutečnost, že ho dlouho nepoužíval. Neodpovím mu a netuším, jestli se o to pokusil někdo jiný. Pořád se na ni dívám. V duchu ji pobízím, aby otevřela oči.

„No tak, Kanárku...“ šeptám. Naléhavost mi svírá krk jako oprátka.

Slyším kroky a pak už vedle mě poklekne Digby.

„Je v pořádku?“ zeptá se znovu.

Když mu ani teď neodpovím, popadne mě za halenu a přitáhne si mě k sobě. Vzhledem k jeho zbídačenému stavu mě překvapí síla, kterou v sobě vykřesal.

„Co jsi to provedl?“ ucedí napuchlými zakrvácenými rty popraskanými mrazem.

Okamžitě je u mě Osrik. Zvedne Digbyho a odtáhne ho pryč.

„*Co jsi to provedl?*“ vyčítavě řve Digby chraplavým hlasem, který však přehluší křik mé vlastní čiré hrůzy. Ti dva si vymění několik rozezlených slov,

v uších mi však duní strach, a tak vůbec neslyším, co říkají.

Co jsem to provedl?

Od chvíle, kdy jsem na ni použil svou moc, mě svírají panika a strach. Třesou se mi z toho ruce.

„Proč se nevzbudila?“ zeptá se vedle mě Lu, jenže důvod neznám. Já to do prdele *nevím*, a tak mlčím.

Vežmu její studené tváře do dlaní a syкну, když mi zmrzlými prsty projede bolest. I teď jako by se moje moc chtěla vydrat mou kůží a vrátit se do jejího těla.

Její aura zmatněla. Její postavu obklopuje jen slabounké mihotavé zlaté světlo. Měla by jasně svítit do noci, jenže se teď ani zdaleka nepodobá záři moci a života, jež z ní obvykle sálá.

Čekal jsem příliš dlouho.

Měl jsem do ní pustit hnilobu mnohem dřív, než stihla vyčerpat skoro všechnu svoji sílu. Měl jsem přistát rychleji a nečekat tak dlouho, než jsem z ní vyrval svou magii.

„Tohle nedělej,“ ucedím. K sobě. K bohům.

Ne teď.

Ne po tom všem. Ne když ji mám konečně u sebe.

„Potřebuju, aby ses vzbudila,“ přikážu jí, ale ve skutečnosti je to jen prosba, jež sálá z hlubin mé duše. Co když se *nikdy* neprobudí? Co když v ní to zatvrzelé semínko hniloby zapustí kořeny a už nikdy ji nepustí?

Použil jsem proti ní svou magii jen proto, že jsem jí chtěl zabránit, aby vyčerpala svou moc natolik, že by ji to zabilo. Jenže jsem tím naopak všechno ještě zhoršil. Zhoršil jsem to a teď na mě vlastní moc útočí jako tisíce hadů připravených se do mě zakousnout... a Auren je stále pošpiněná mou magií.

Svším hlavu a s rukama stále na jejích tvářích přitisknu čelo na její. „Tohle mi nedělej,“ zašeptám

a pevně zavřu oči. „Překonáš to, Kanárku. Jsi silná. Opravdu. Tak... se... *vzbud!*“

Nevzbudí se.

„Do prdele!“ Prudce se narovná a udeřím pěstmi do sněhu, až si o led pod ním rozříznu kůži. „*Do prdele, do prdele, do prdele!*“

Slyším, jak se Digby rve s ostatními, proklíná mě, vyhrožuje mi a nadává. Všechna jeho slova cítím v zádech jako rány bičem. Protože si uvědomuju –

„Tohle jsem jí udělal já.“ Těch pět slov pramení z toho nejryzejšího pocitu viny.

Lu po mém přiznání stiskne rty. „Tak to *naprav.*“

„Taky jsem se o to do hajzlu snažil!“ vybuchnu a podrážděním si prohrábnu vlasy. „*Pořád se snažím.*“

Nedokážu myslet. Ve spáncích mi tepe krev, zem pode mnou se třese a něco mi řve v uších. Moje magie se ve mně zmítá a prosakuje mi do očí, až její křivky a linie vidím tam, kde nejsou. Vylévám ze sebe hnilobu – příliš mnoho, příliš rychle. Zem pode mnou taje, měkne a hnije.

Slyším křik, nebo je to možná jen vítr či síla, jež mi prýští z kostí.

„Ripe, tvoje moc...“

Celé tělo se mi třese a kůže se napíná a natahuje, až hrozí, že praskne. Hniloba začíná zaplavovat zem, šíří se, syčí, chce se roztáhnout doširoka a *vybuchnout...*

BUCH!

Po úderu pěstí do obličeje letím vzad a už podruhé za necelou minutu přistanu ve sněhu. I teď jsem z toho omráčený.

„Vzpamatuj se,“ ucedí můj bratr, dřepne si a pomůže mi se posadit, přestože mě před chvíličkou srazil k zemi. Zvednu k němu rozběsněné oči. „Za chvíli

celé tohle bohy prokleté místo kvůli tobě úplně shnije. Koukej se sebrat. Nemůžeš si dovolit ztratit nad svou mocí kontrolu.“

Několikrát zamrkám. Ryattova slova mi pomůžou vrátit se do přítomnosti. Shlédnu na sních u našich nohou. Odporně hnědé žíly mé moci se jím šíří jako jed do kruhu kolem nás, ničí zem a vysávají z ní vlhkost, až z ní zbyde jen vyschlá drť.

Zhluboka se nadechnu, sevřu ruce v pěst a svou moc povolám zpět dřív, než se stihne rozšířit ještě dál. Stahuju jí do sebe pořád víc a víc a víc...

„Zvládáš to?“ zeptá se Ryatt.

„Zvládám,“ zavrčím.

„Dobře.“ Pustí mě. Nejradši bych mu ránu pěstí oplatil a stejnou měrou mu chci poděkovat za to, že mě přinutil se vzpamatovat.

Otočím se. Členové Hněvu si spolu s Digbym přiklekli k Auren. Judd po mně střílí ustaraným pohledem.

„Dýchá, to je dobré znamení,“ řekne, jako by mě to snad mělo uklidnit.

„Jenže se nechce probudit.“

„Dostal jsi to z ní všechno?“ zeptá se Lu. Ruce drží nad Aureninými rukávy. Pro všechny případy se jí nedotýká.

„Něco je špatně. Nedokázal jsem z ní dostat poslední kousek.“

Lu vykulí oči a někdo z ostatních se ostře nadechne.

„Možná jsem čekal příliš dlouho.“

„Co tím myslíš?“ zeptá se Digby.

Zavrtím nad svou bezmocí hlavou.

„No, potřebujeme vymyslet plán,“ prohlásí Lu, vstane, opráší si kolena a vzhledne k obloze. „Blíží se bouře. A rychle. Co chceš dělat?“

Zamyslím se a zakroužím rameny. Odolám tyran-skému volání své magie, zatnu a zas povolím prsty a přinutím kořeny své moci, aby sebou přestaly zmítat. Sotva je ovládnou, proderu se přes ostatní k Auren, opatrně ji zvednu do náruče a přivinu si ji k hrudi. Nelíbí se mi, že je pořád jako bez života.

Vydám se pryč, avšak Digby mi zastoupí cestu. V očích má vepsanou čirou nenávist. „Řekl jsem ti, at to *napravíš!*“

„Jen si potřebuje odpočinout,“ odpovím, ale i já slyším ve svém hlasu nejistotu. „Musím ji dostat do přístřeší.“

Vzporná nenávist z jeho obličeje nezmizí, ale než stihne cokoli dalšího říct, otočím se k Osrikovi. „Odeleť zpátky k armádě. Chci, aby se mí vojáci dali ještě dnes večer na pochod z Ranholdu. Královně Kaile nevěřím. Dostaň je co nejrychleji do Čtvrtého.“ Chmurně stisknu rty. „Budeme je potřebovat.“

Osrik přikývne, avšak Judd se zeptá: „A co ty?“

Zvednu oči k obloze. „Uletím té prokleté bouři a dostanu Auren někam do bezpečí.“

„Sám letět nemůžeš,“ namítne Lu. „A nezvládneš doletět až do Čtvrtého, když je pořád v bezvědomí. Je to příliš daleko. Co když se vzbudí a zezlatí tě? Zabi je tě tím.“

Dojdu k Argovi a dravec složí křídla v barvách stromové kůry a klekne si. Pařáty se mu boří do hlubokého sněhu. „Neletím do Čtvrtého,“ prohodím přes rameno.

„Tak kam ji bereš?“ zeptá se Digby.

Mlčky chytím popruh sedla a s Auren v náruči se vyhoupnu na hřbet Arga. Zadívám se na svého rozezleného bratra, který Digbymu odpoví za mě.

„Bere ji do Studny smrti.“



3. kapitola

SLADE

8 let

Slade!“

Výkřik mého jména zní hlasitěji než píseň ptáků, kteří se vylekají a vzlétnou k obloze.

Otočím se k domu skrytému za větvemi stromů, a když jednu z nich ohnu, z pupenu pod mou rukou se vznese modrý obláček. Černá kamenná budova je po mnoha deštích místy vybledlá. Má rovnou střechu, z níž jako cihlové sloupy ční hranaté komíny.

Sklopím oči k pošlapané trávě, kterou ke mně máma kráčí do kopce. S povzdechem větev pustím, tentokrát ale opatrněji, aby mi obličej neovanul další modrý obláček z pupenu. Sice hezky voní, ale všechno zašpiní.

Opět se zadívám na maličkého ptáčka na svém ukazováku. Je to ptáčátko, vyhublé tělíčko mu zakrývají chomáčky peříček, ale oči má otevřené a tiše hvízdá.

„Bude to dobré. Brzy ti naroste skutečné peří,“ povím ptáčeti. Za několik týdnů už bude mít nádherná ocasní pera, která bude moct vystavovat na odív, všechna tenoučká jako špendlík a stejně tak ostrá. „A pak budeš moct odletět spolu s ostatními.“

Znovu uslyším svoje jméno, a tak opatrně vrátím ptáčka do jeho hnízda, přehodím nohu přes větev a začnu slézat dolů.

Když bosýma nohama seskočím do trávy, vzhlednu k mámě, která nade mnou stojí s rukama v bok. Dlouhé černé vlasy má spletené do volného copu a na sobě oblečení ve stejném odstínu červené jako já, jen ona má na sobě šaty. „Co si myslíš, že jsi na tom stromě dělal?“

Pokrčím rameny. „Nic.“

„Hmm,“ odpoví a otře mi z ramene zbytek modrého prášku. „Předpokládám, že jsi nelezl nahoru a nehrál si zase s ptáky.“

Zamračím se a znovu k ní vzhlednu. „Nehrál jsem si s nimi. Nejsem dítě. Pozoroval jsem je.“

Matce zacukají rty.

„Jistě,“ odpoví a sklopí zelené oči. „A proč nemáš boty?“

Znovu pokrčím rameny. „Lézt v nich je mnohem těžší. Neobul jsem si je, protože jsem nechtěl spadnout.“

Máma zavrtí hlavou, ale z tváře se jí vytratí veškerá přísnost. Klekne si přede mnou. „No, rozhodně nechceme, abys spadnul. A jakpak se mají dnes ráno ptáčci?“

„Dobře,“ odpovím. Už zase mám radost, když teď vím, že se máma nezlobí. „Je tam jedno maličké ptá-

čátka, ale jeho máma už asi odletěla, tak ho budu učit létat.“

Mámě se zatřpytí zelené oči. „Jestli to někdo dokáže, tak ty. Vždycky jsi to s nimi uměl.“

Zvedne ruku a prsty mi prohrábne vlasy. Ucučku před ní a zas si je přimáčknu k hlavě. „Vždyť jsem se česal.“

Zasměje se a upraví mi zvednutý límeček. „Pojď. Je čas se najíst.“

Když se mě pokusí chytit za ruku, vyškubnu se jí.

„Už se s tebou nemůžu držet za ruce. Je mi osm,“ vysvětlím.

„Aha. Samozřejmě,“ odpoví a povytáhne koutek rtů do úsměvu. „Jenže mně chybí držet se se synem za ruku.“

Nechci, aby jí to bylo líto. Není to tak, že bych se s ní nechtěl držet za ruku, jen si při tom vždycky připadám jako malý.

„Mohla by ses držet za ruku s Ryattem,“ navrhnou. „Jsou mu tři, tak to nevádí.“

Něžně mě poplácá po tváři. „To je moc dobrý nápad.“

Společně vyjdeme z houštiny stromů a mineme ptačí koupátka a řadu špičatých keřů. Zadívám se na dům u paty kopce, ale dovnitř nechci. Mnohem raději bych zůstal tady, s trávou a ptáčky.

Na tom domě je všechno v pořádku. Máme čtyřicet tři pokojů, spoustu drahých věcí a taky hodně služebnictva. Žádná jiná rodina ve městě nemá dům tak velký jako my a s tolika koňmi.

Jenže já to tu nenávidím. Raději bych bydlel v menším domě ve městě. Protože pak bych nebydlel tady. S ním.

Už jsme skoro u zadních dveří do zahrady, když se

v nich objeví postava. Okamžitě se zastavím a máma se mnou. Před námi se vynoří můj otec s červenou košilí zapnutou až ke krku. Nikde nemá jediný záhyb. Holou hlavu mu zdobí hustý hnědý vous a ústa má už teď pevně stisknutá podrážděním. Jako vždycky v mojí blízkosti.

Černýma očima přeletí z mámy na mě. Jen silou vůle nepolknu. Všiml by si toho, ale prý mám být něco, čemu se říká stoický. Asi to znamená, že nesmím nic cítit.

Máma mě chytí za ruku a tentokrát se jí nevyškubnu. Zpocenou dlaní jí ruku pevně stisknu. Dovede mě těch několik posledních kroků až k otci.

„Nevěděla jsem, že se dnes večer vrátíš domů, Stanton.“

„Podařilo se mi vyřídit s králem vše rychle,“ odpoví otec.

Stočí oči na moje bosé nohy. Nejradši bych skrčil prsty a zabořil je do trávy. Když mě zpraží pohledem, rozbuší se mi srdce. Opět pohlédne na mou mámu.

„Vidím, že jsi během mé nepřítomnosti zanedbávala své mateřské povinnosti, Elore.“

Svěším hlavu a sklopím zrak na své nohy špinavé od hlíny. Ramena mi tíží stud. Kdybych věděl, že se otec vrátí domů, nikdy bych ven nešel bez bot. Nebo bych spíš vůbec nešel ven. Celý ten poslední týden, co byl pryč, jsem si užíval jako už dlouho ne. Máma mi dovolila chodit každý den ven, a dokonce jsem včera nemusel na výuku historie a zbraní. To poslední, co chci, je, aby se na ni otec zlobil.

„Jen chvíli pobíhal po zahradě,“ vysvětlí mu klidným a laskavým hlasem. Takhle mluví vždycky, dokonce i když se Ryatt vzteká, a že se vzteká hodně. „Čers-tvý vzduch je pro mladé chlapce prospěšný.“

„Prospěšné je pro něj především studium,“ vyštěkne otec. „Teď ho zaveď dovnitř a umyj ho. Máme hosty a už jsem nařídil, aby se do dvaceti minut podávala večeře.“

Poté se otočí na patě a odejde. Máma mě vzápětí nažene dovnitř. Doprovodí mě až do mého pokoje, kde mi pomůže s přípravou na večeři. Vůbec neprotestuju, a to ani když mi pročese vlasy mokrým kartáčem. Než se převleču do čistého oblečení a máma vyzvedne Ryatta z jeho dětského pokoje, dvacet minut skoro uplyne.

V jídelně sedí můj otec v čele stolu a po jeho levici sedí další tři lidé. Jedním z nich je můj strýc Iberik. Je starší než můj otec a jeho pozemek sousedí s naším. Ti dva spolu hodně obchodují, ale nevím přesně jak. Víím, že otec vlastní několik lodí, které kotví v přístavu, a často je slýchám, jak mluví o kovářích, ale jinak nevím. A přesto na rozdíl od mého otce žije Iberik sám a nikdy neměl žádné dědice.

Ty další dva lidi u stolu neznám. Jsou to muž a žena a oba mají ty nejzářivější vlasy, jaké jsem kdy viděl. Žena má zrzavé vlasy a oči, které vypadají jako cihly – mají skoro stejnou barvu jako prázdný krb na levé straně místnosti. Muž má hnědé vousy jako otec a zuby mu trochu vyčnívají. Oba mají ve vrcholcích špičatých uší piercingy – šperky vypadají jako kapky spojené řetízky.

Matka se posadí napravo od otce. Usadím Ryatta na jeho židli a poté se posadím mezi ně. Kytice červených květin uprostřed stolu mi částečně zakrývá výhled na naše hosty. Jsem rád, že ji tam sloužící dali. Cítím se díky tomu částečně schovaný.

Hovor u stolu neustane, ani když se usadíme na svá místa, a i za to jsem rád, protože když sem strýc Iberik

přišel na večeři naposledy, mluvil jenom o tom, že bych měl vyrážet sám na lovecké výpravy a že není správné vychovávat ze syna slabocha.

Strýc Iberik se na mě i mého bratra jako obvykle mračí. Nejradši bych mu to oplatil, ale mravenčení mezi lopatkami mi od toho odvede myšlenky dřív, než si stihnu zadělat svoji neúctou na pořádný malér.

Sotva se usadíme, sloužící před nás položí talíře. Ryatt nakrčí nos. Nakloním se k němu, položím mu na klín ubrousek a zadívám se mu do očí. Když si všimne mého výrazu, okamžitě se přestane mračit a zvedne vidličku. V jídle si vybírá, a když je otec pryč, matka nám dovoluje jíst, co chceme. Ted' si ale vybírat nemůže.

Ryatt si nabere první sousto vařeného špenátu a ani slůvkem nic nenamítne. Výdechnu úlevou a zvednu svou vidličku. Tak moc jsem se bál, že bude mít bratr problémy, až jsem přestal věnovat pozornost tomu, co kdo říká, ale najednou si všimnu, že máma vedle mě ztuhla.

„To samozřejmě chápu,“ ozve se cizí mužský hlas. Drží v rukách vidličku a nůž a při jídle mluví. „Je to velice rozumný argument.“

„Jistěže je, Tobire,“ řekne tomu muži strýc Iberik. „Právě toho se loajalisté celá desetiletí drželi a právě proto jsme nakonec vyhráli válku. Já jsem například rád, že jsme zabránili Orejcům chodit si do Annwynu, kdykoli se jim zachtělo, a že se starý král zasadil o zničení mostu. Bylo to potřeba.“

Nemůžu si pomoci a střelím pohledem po mámě, abych zjistil, jak na konverzaci u stolu reaguje. Zírá do talíře a pevně svírá vidličku.

V rámci výuky historie jsem se dozvěděl o válce a zničení mostu, ale ten výklad mě nudil a můj učitel

vždycky říká, jak jsou Orejci hrozni. Stěžoval si, že využívali annwynské zdroje a rozdmýchávali boje a že si nakonec chtěli tuto zem zabrat pro sebe, aby mohli dlouho žít.

Raději poslouchám mámu, když mi vypráví o Oreji. Koneckonců je Orejka. Byla jedna z posledních, kteří přišli po mostě. Občas, když mě a Ryatta ukládá do postele, nám vypráví příběhy o svém domově. Kdykoli mluví o svém světě, vypadá jinak. Něžněji a smutněji.

Vím, že se jí po Oreji stýská.

„Samozřejmě,“ přidá se zrzavá žena. „A Orejci, kteří tu stále jsou, mají podle mého názoru velké štěstí. Zákony se na ně nevztahují a mohou zůstat zde, kde se jim dostane dlouhého života. A to ani nemluví o tom, že někteří Orejci vládnou magií, protože se s námi po staletí množili. Měli by nám být vděční.“

„Naprosto souhlasím, Netalo,“ řekne Tobir vedle ní a nacpe si do pusy velký kus masa, až si vidličkou narází do zubů.

Netala nakloní hlavu a střelí pohledem přes stůl. Všimnu si, že spočine pohledem na matčiných zakulacených uších. Ryatt je po ní podědil. Kdysi jsem býval moc rád, že je mám špičaté jako otec. Měl tak o důvod miň mě kritizovat.

„Vládneš magii,“ řekne Netala.

Máma střelí pohledem po mém otci. Obvykle jí nedovoluje mluvit o její magii. Nevím proč. Její magická moc je parádní.

„Ano,“ odpoví za ni otec a poposedne si. „Moje Elore je výjimečná.“

„Co tedy dokáže?“ zeptá se Tobir, který ji se zájmem pozoruje.

Otec se na svou ženu zadívá. „Ukaž jim to, Elore.“

Máma přitiskne pod stolem kolena k sobě. „Nejsem si jistá, jestli si to teď můj vnitřní hlas žádá...“

Při pohledu na otcův výraz jí slova vyschnou v hrdle jako rosa na poušti. Střelí pohledem po Tobirovi a pak už já i můj bratr uchváceně přihlížíme, jak zavírá oči. Když je znovu otevře, zelené duhovky vystřídaly vybledlé, popsané nějakým starodávným nápisem. Písmena jsou tak maličká, že je nejde přečíst.

Netala na protější straně stolu zalapá po dechu. „Její oči...“

„Elore je věštkyně,“ vysvětlí můj otec samolibě. „Věští slova bohů a bohyň.“

Netala i Tobir vytřeští oči překvapením. Osobně jsem viděl mámu to dělat během let jen několikrát, ale vím, že ji otec nutí v naší nepřítomnosti tu moc používat.

Dívám se, jak se jí písmena točí v očích a jak na jednu působí klidně a uvolněně. Ryatt přihlíží dění stejně pozorně jako já. V břiše mi poskakuje vzrušení. Moc rád se dívám, jak máma používá svoji magii, ale taky vím, že ji to vyčerpává. Brzy se slova přestanou točit a náhle upře pohled na Tobira. Faeský muž se ostře nadechne.

„Posel v rudém hávu ti sdělí dvě pravdy a jednu lež. Uvěříš nesprávné.“ Hlas má hlubší než obvykle a jako vždy, když ji slyším pronášet věštby, mi na pažích naskočí husí kůže.

A pak matka několikrát zamrká, podivná slova se jí z očí vytratí a bílé duhovky jí zezelenají.

Tobir svrašťí hnědá obočí. Chvilí na matku zírá, jako by si v duchu přehrával její slova.

„Co to má znamenat?“ otáže se.

„Eloriny věštby nejsou ve chvíli, kdy je pronese, vždy úplně pochopitelné,“ vysvětlí otec.

„Tak proto sis vybral jednu z Orejek pro sebe, Stanton,“ prohodí Netala. „Předpověděla snad výsledek války?“

Otec zavrtí hlavou. „Elorina magie funguje jen na lidi, ne na světové události. Některé předpovědi mohou být naprosto nepodstatné, jako třeba že si koupiš pytlík shnilých jablek, ale některé jsou... významnější.“

„Tak to mě teď zajímá, co předpověděla tobě,“ řekne otci a oči jí zasvítlí zvědavostí.

Máma vedle mě ztuhne.

Otci přes tvář steče vztek jako slimáčí sliz, ale rychle ho setře. „Dosud mi nic nepředpověděla,“ odpoví zlehka, mě tím ale neošálí. Sice se snaží mluvit klidně, ale pronesl to s tak ostrým podtónem, až se chci ošít.

Netala přikývne a sní další sousto jídla. Když polkne, zasvítlí jí oči. „Je to skutečně působivá moc, Elore. Někdo z tvých předků musel být velice mocný fae. Pověz mi, byla jsi jedna z posledních Orejců, kteří přišli do Annwynu, je to tak?“

Máma nakloní hlavu. „Ano, správně.“

„Součástí dohody týkající se mé podpory ve válce bylo, že budu moct přivést do Annwynu poslední skupinu Orejců,“ vysvětlí otec. „Jsou to mí sloužící a hospodáři. Je to velice efektivní. Žijí dlouho, a tak mi služebnictvo dlouho vydrží.“

Mám co dělat, abych nenakrčil nos. Nesnáším, když o mámě a ostatních takhle mluví. Poškrábu se na předloktí a usilovně se snažím nedat najevo svůj vztek.

Máma pevně stiskne rty, a tak jí pod stolem položím ruku na nohu a poplácám ji, jako to dělává ona mně, když mě otec rozčílí. Pohlédne na mě a na okamžik jí zjihne tvář.

„Stantone, tví synové jako by Elore z oka vypadli,“
pronese Netala, a přestože se usmívá, nepůsobí mile.

Nelíbí se mi, že tu všichni mluví o mámě, jako by tu nebyla, místo aby mluvili přímo k ní. Není to ale nic nového. Většina fae, které otec vodí domů, se k mámě chová ošklivě. Máma přece nemůže za to, že otce v Oreji zaujala a že ji sem přivedl. Nemůže za to, že je Orejka, a nechápu, proč na tom vůbec záleží. Stejně jako nevím, proč záleží na tom, že jsme s Ryattem jen poloviční fae. Máma právě dokázala, že je taky mocná. Její magie je lepší než moc většiny fae ve městě, tak by k ní neměli být tak zlí.

Nacpu si do pusy jídlo a koušu ho spolu se svým vztekem, ale okamžitě se ušklíbnu, jako to dělává Ryatt, když jí něco, co nesnáší. Jídlo chutná podivně, jako by leželo na stole příliš dlouho. Zkusím vařená jablka, ale jsou přeslazená a moučnatá, jako by se už začínala kazit. Fuj.

„Ano, to je pravda,“ odpoví otec. „Ale na tom není nic špatného. Elore je překrásná – a její magie působivá. Právě proto jsem si ji vybral.“

Máma sebou trhne. A mě znovu začne mravenčit kůže na zadní straně paže.

„Snad nebudou jenom po své matce,“ zasměje se strýc Iberik s pohárem vína v ruce.

Tobir dál žvýká. „Hmm, ano. Viděl jsem spoustu svazků fae a Orejců, jejichž děti nezískaly žádnou magickou moc. Příšerné.“

„Oba mí synové budou vládnout magií,“ oznámí otec hlasem jako bič, kterým by potrestal kohokoli, kdo by se odvážil tvrdit něco jiného.

„Samozřejmě.“ Netala se usměje. „Určitě budou po všech stránkách víc fae než Orejci. Sama Elore je coby věštkyně požehnaná faeskou magií. A ty – ty

jsi lamač. Druhý nejmocnější fae v království hned po králi.“

Zadívám se na Ryatta, který se na své židli zavrtí. Nejradši bych udělal totéž.

Lamač. Tak otce nazývají a z dobrého důvodu. Protože přesně tohle svou magií dokáže. Láme věci.

Viděl jsem ho lámat skály, prsty i krk nemocného koně. Viděl jsem ho rozlomit střechu, až se zbortila.

Jeho magie mě děsí.

Než odešel do důchodu, pomáhal králi ničit celá města. Proto od krále dostal tohle panství. Proto máme čtyřicet tři místností a sloužící z Oreje. Právě proto se směl naposledy vrátit do Oreje, aby s sebou přivedl další lidi krátce předtím, než spolu s králem zlomil most a přerušil tak pouto mezi našimi světy. Právě proto mu král dovolil vybrat si orejskou ženu.

Ale to, že tu moje máma žije, porodila dva polofaeské syny a vládne úžasnou magickou mocí, neznamená, že ji budou ostatní fae někdy považovat za sobě rovnou.

My tři se dál věnujeme večěři, zatímco ostatní si povídají. Všechno jídlo mi sice chutná odporně, ale stejně ho sním, protože tu teď všichni mlčí a já nechci, aby si otec všiml, že nejím.

Nakonec přijdou sloužící sklidit ze stolu. Odložím vidličku. Je mi divně, ale jsem rád, že už je po jídle. Všichni sloužící jsou Orejci stejně jako moje máma. Podle mě se občas cítí provinile, že ji obsluhují.

Jeden z nich, muž jménem Jak, přijde pro matčin talíř. Máma se na něj vřele usměje a on jí úsměv oplátí. Všichni sloužící ji zbožňují. Nevím, jestli je to tím, že je taky Orejka, nebo protože je tak laskavá, ale kdykoli není otec doma, připadá mi, jako by byli spíš naše rodina než sloužící.

Naštěstí se dospělí rozhodnou zajít do salonu na dýmku a drink, a tak otec řekne mámě, aby nás uložila do postele. Sice už nemusíme být s otcovými hosty, ale pořád jsem našťvaný a mrzutý. Máma vraští obočí a Ryatt se mračí.

Jenže když nás máma zavede do našeho pokoje, připravíme se na spaní a pak se posadí do křesla mezi našimi postelemi a vypráví nám příběh o Oreji. O světě rozděleném na sedm království. O zemi, kde lidi neměli žádnou magickou moc, dokud nepřišli fae. A je jedno, že Orea nemá vlastní magii, protože z matčina vyprávění mi ta země připadá magická.

Když se mi unaví oči, uvelebím se na polštáři a zívnu. „Kdyby nebyl Lemurijský most zničený, vzal bych tě zpátky do Oreje, mami.“

Jsem příliš ospalý, než abych dokázal otevřít oči, ale myslím, že zní šťastně i smutně zároveň, když odpoví: „To vím, Slade. Víš to.“



4. kapitola

SLADE

Už jsem v minulosti s bouří závodil.
Po pravdě mnohokrát.

Většina bouří mě v minulosti dostihla. Zmáčela mě potoky vlahné vody, která mi zničila náladu a prosákla mi oblečením. Nebo mě zalila ledovými proudy tak ostrými, že mi rozřízly kůži.

To, že s ní musím závodit právě teď, mi ale od bohů a bohyň připadá jako zrada. Že můžou být tak strašlivě krutí a zhoršovat už tak proklatě zoufalou situaci.

Ovšem tentokrát nehodlám dovolit, aby bouře zvítězila. Nedovolím, aby zmáčela i Auren.

Argo je nejrychlejší borkoletka ve Čtvrtém království. Nejspíš nejrychlejší zvíře svého druhu. Jeho

výdrž a letové dovednosti nám dávají velkou výhodu. Chci po něm tu nejvyšší rychlost, jaké může dosáhnout, ženu ho jako nikdy předtím a Argo mi to dovolí.

Závodíme s bouří, která na nás posílá mraky, kvílí, bije nám do zad a dělá vše, co je v jejích silách, aby nás dohnala. Argo ale nenechá tu mrchu vyhrát a já taky ne. Nedovolím, aby se Auren dotkla další bouře. Už tak ji jedna bouře dostihla a zůstala v ní zcela bez přístřeší. Dokud jsem tu, budu jejím přístřeším já.

Letíme oblohou jako blesk, vysoko nad zemí.

A Auren přivinutá k mé hrudi, ukrytá pod dvěma plášti, dýchá. Dýchá, ale neprobouzí se. Ani se nepohne.

Letíme celé hodiny. Každíčkou vteřinu do nás buší studený víchř a i vzduch je prosycený vlhkostí z bouřkových mraků. Obličej mi úplně otupěl, zadek mám úplně promáčený a otěže už ani necítím. Kdyby moje oči ještě dokázaly plakat, každá slza by mi přimrzla k obličejí.

Můj svět se smrskl na strašlivou zimu a dusivou tmou, ale věřím, že nás Argo dovede, kam potřebujeme. Zakrývám Auren vrstvami látek, takže z ní nevidím ani kousek zlaté, ale na krku cítím její tělesné teplo, a to jediné mi pomáhá udržet mou ochrannou faesku povahu na uzdě. To jediné mi brání nechat shnít mračna a seslat na svět déšť jedu. Počítám její nádechy jako úderů vlastního srdce a s jejich pomocí uklidňuju svoji běsnící moc.

Čas i vzdálenost se vlečou.

A pak do nás zničehonic zleva udeří porýv větru. Argo rozezleně vykřikne, když ho víchř nutí změnit směr. Kluzké sedlo se pode mnou pohne, až i s Auren přepadnu na stranu.

Nakloním se nad ni a pokusím se pevně sevřít otěže, ale bezvládné ruce mě neposlouchají. Srdce mi vyskočí až do krku.

Zapřu se kolena a nakloním se na stranu současně s Argem, jenž doširoka roztáhne mohutná křídla. Narovná nás a z hrdla se mu vydere podrážděný řev. Poposednu si v sedle a zalapám po dechu. Tohle bylo těsné.

Jediné, co nás drží v sedle, je jednoduchý kožený popruh, který kolem sebe máme ovinutý. Kdyby Argo nevyrovnal let...

Jako by ho protivítr osobně urazil, Argo se rozběsí.

Znovu zařve k obloze a s přívalem nové energie pokračuje v letu, jako by si vzal za osobní cíl porazit vítr i vlastní únavu.

Trvá hodinu, než se mi přestanou třást ruce a než se mi uklidní zrychlený tep. Pak teprve přestanu křečovitě svírat otěže. Jako krev z otevřené rány se ze mě vylije adrenalin.

Potřebuju dostat Auren do bezpečí a do tepla. Nejbližší takové místo představuje Studna smrti. Černočerná krajina se mi vysmívá. Připadá mi, že místo abychom letěli jednu míli za druhou, zasněžené území Pátého království hluboko pod námi nekončí. Vypadá to, jako bychom viseli ve vzduchu a stíny v dálce se nám vysmívaly a hrozily, že neustoupí.

S Argovou čirou vůlí, vztekem a odhodláním se však nemůžou měřit.

Náš závod s větrem nás přiblíží úsvitu. Už jsem myslel, že nikdy nenastane. Přináší náznak rozezlené bouřlivé oblohy. Zamžourám do světla na horizontu. Nevím, jestli se mi při pohledu na východ slunce víc ulevilo, nebo z toho mám obavy.

Jenže ani s prvními paprsky slunečního svitu, jež proniknou temnými mraky, se Auren neprobouzí. Dávám si záležet, aby byla neustále pečlivě zabalená pod pláští a každyčkový kousek pokožky měla zakrytý. Nevím, jestli by v současném stavu vůbec dokázala zezlatit cokoli, co by se dotklo její holé pokožky, ale dělá mi to starosti. Nemůže si dovolit využívat svou magii, a pokud z ní začne zlato neovladatelně prýštit, ani Argo nebude schopen pokračovat v letu.

Pod stehny cítím, jak se Argovi chvěje hrud'. Dýchá přerývaně a svaly se mu třesou vypětím. V šedém světle si všimnu lysin na jeho křídlech tam, kde mu prudký protivítr vyrval peří se vzorem stromové kůry. Z tlamy plné pěny mu jako rampouchy visí zmrzlé sliny, přesto nepřestává řvát a uhánět.

„Leť dál,“ vybidnu ho, přestože nevím, jestli k němu můj hlas ve vichru dolehne.

Když se vrhne do další vzduchové kapsy, která mu pomůže ho nést, sevře mě pocit viny. Přestože ho kupředu žene zuřivost, začíná být unavený. Příliš na něj naléhám, nutím ho letět velice rychle a hodně dlouho, jenže nemáme na vybranou.

Rozbřesk nakonec zvítězí nad zbytky noci. Obzor se rozzáří jako maják a osvětlí běsnící bouři. Ohlédnu se na mraky, které se ženou kupředu, připravené rozdrtit nás zmrzlými kopyty.

Auren se v mé náruči zachvěje. Zaskřípám zmrzlými zuby a rozdrtím mezi nimi kusy ledu. Někde za námi zaburácí hrom. Argo mu odpoví řevem ochraptělým únavou.

V mysli se mi přehrávají tisíce různých scénářů. Že to nezvládneme. Že Argo bude muset přistát. Že Auren ještě víc vystavím živlům. Že nás bouře dostihne.

A pak se před námi vynoří mně dobře známá silueta rozeklaných hor.

Studna smrti.

Dokázali jsme to.

V duchu mi při pohledu na ty skály zahoří naděje.

Ze země je z nich vidět shnilý sníh a popraskané vrcholky. Ze vzduchu je vidět jen ve stínech ponořené zmrzlé údolí mezi horami, jež připomínají řadu křivých zubů. Je to nehostinný kraj. Ošklivý. Prázdný.

Ale jen pokud nevíte, na co se dívat.

Ze zvyku hvízdnu skrz zuby, abych dal Argovi signál, ačkoli zvíře by znamení nepotřebovalo, i kdyby mě slyšelo. Má bystrý zrak a lepší smysl pro orientaci než já. Koneckonců se mnou létá už roky. Nejspíš by tu cestu zvládl i se zavřenýma očima.

Když se přiblížíme ještě o něco víc, zhluboka se nadechnu a přitisknu si Aureninu zakrytou hlavu k hrudi.

„Už jsme skoro tam. Už jsme skoro tam,“ šeptám.

Přitisknu si Auren k tělu a nakloním se k Argovi klešajícimu mezi rozeklané vrcholky hor. Ční do vzduchu jako ostří a společně tvoří zubaté panorama pohoří. Nejvyšší hora se lehce naklání na stranu, jako by do ní vítr bil tak dlouho, až se začala proti své vůli naklánět.

Hory by měly vědět, že proti nim nemá vítr šanci.

Hřebeny hor však nejsou to jediné nepříjemné na pohled. Mnohem horší je pás mé magie, jež poskvrnila zem.

Co bylo kdysi prázdnou a mdlou půdou na okraji Pátého království, nyní křížují potoky hniloby. Její kořeny se táhnou od hranice se Čtvrtým královstvím a vinou se kolem hor jako zlověstná réva.

Moje magie reaguje na obrovské množství moci,

již jsem dosud vlil do této země, a kůže mi kvůli její blízkosti zapraská, jako by mě vítala doma. Cítím, jak se vsakuje do zasněžené půdy a bubnuje mi v žilách. Moje magická síla však musí počkat.

Přestože jsou hory pod námi rozeklané a popraskané a zem protkaná odpornou hnilobou a pokrytá plísní, stejně je na ni ten nejkrásnější pohled na světě. Obrním se, když začneme obrovskou rychlostí klesat pod mraky, a žaludek mi málem vystoupá do hrdla, když se Argo vrhne střemhlav k zemi.

Celé roky byl tento úzký pás země mimo moji kontrolu. A teď jsem ho konečně získal. Díky dohodě, kterou jsem uzavřel s Midasem, oficiálně nepatří do Pátého království a stal se součástí mého území.

Argo zamíří přímo k nejvyšší hoře, po jejímž úpatí se vinou hnilobné kořeny.

Všechno to funguje společně. Naklánějící se hory. Sněhové závěje a hromady kamení. Kvasící hniloba. Všechno to odvádí pozornost. Všechno to představuje úkryt.

Ať už do této části země zavítá kdokoli, nemá důvod ani chuť se tu zdržovat. Argo mine popraskaný vrchol hory a zamíří k té nejnižší. Z jejího boku ční skalní římsa, jež pod sebou ukrývá vesnici. Téměř neviditelný výčnělek v hoře vypadá nenápadně, ale volá mě stejně jako moje hniloba.

Vesnice pod horou byste si všimli, jen pokud byste ji sem přišli hledat, nebo věděli, kam jít. Domy jsou ze stejného šedého kamene a splývají s úbočím, schované pod zasněženým převisem.

A tam, skryté pod zapovězeným chladem, leží mé největší tajemství.

Vesnice Šaškov.

Náhle se rozpoutá bouře a potrestá nás za to, že jsme

dosáhli svého cíle. Mraky se roztrhnou a zmáčí nás zmrzlý déšť. Okamžitě jsem promočený na kost.

Argo zamíří do vesnice. Provazce vody mu stékají z roztažených křídel a přimrzávají mu k peří. Jen jedinkrát zakrouží nad vesnicí a pak se vyčerpáním zřítí k zemi, až mi cvaknou zuby. Zakolébá se, ale podaří se mu zůstat stát. Zatiná pařáty do sněhu, aby udržel rovnováhu, a z tlamy mu prýští zmrzlá pěna.

„Hodné zvíře,“ pochválím ho. Pootočí ke mně hlavu, zamrká, a přestože vypadá vyčerpaně, jestřábí oči se mu samolibě lesknou. „Ano, zasloužil sis tolik kusů sušeného masa, kolik se ti jen zachce.“

Rozhlédnu se kolem a mžourám do lijáku. Takhle časně ráno je tu ticho. Dvacet stop ode mě stojí řada kamenných domků, z jejichž komínů stoupá k vrcholům hor dým. Střechy pokrývá led jako další vrstva šindelů.

Zmrzlou rukou sáhnu po sponě sedla, ale nechce povolit. Prsty mám příliš znečitlivělé, než aby mě poslouchaly, jak mají, a v provazcích deště kloužou. Nemůžu si ale dovolit Auren z druhé ruky pustit, protože ji potřebuju udržet v suchu a bezpečí.

Ze rtů se mi vydere frustrované zavrčení. „Tak už do hajzlu povol.“

„Pane?“

Prudce zvednu hlavu a zadívám se na jednoho z vesničanů, jenž ke mně přichází od malého pavilonu nalepeného na rozeklané úbočí hory. Muž ke mně doběhne. Hlavu mu zakrývá kapuce, jíž se chrání před lijákem, a vykukuje mu z ní jen kulatý nos. „Ukaž.“

Zkušenými prsty mi popruh ihned rozepne, a tak i s Auren v náruči seskočím na zem.

„Děkuju, Theo,“ povím mu. Nebojí se mě tolik jako ostatní, ale ani tak se mi nepodívá do očí.

„Mám upozornit hlídku?“

Zavrtím hlavou. „Není třeba. Jen odved' Arga do stáje, ať se tam o něj postarají. Vyřid' Selbymu, aby mu dal, cokoli bude chtít, a to včetně příkrývek navíc. Zaslouží si to.“

Theo přikývne a chytí Arga za uzdu. Musím mu nechat, že sebou jen lehce cukne, a pak už moji borkoletku odvede do stáje, kde se o ni postarají.

Po jejich odchodu se rozběhnu s Auren v náručí pryč. Podrážky mých bot pleskají o bílou kamennou cestu, která splývá s napadaným sněhem. Moje hniloba se do samotné vesnice nešíří. Místo toho se strategicky drží za její hranici jako ostnatý val, jenž ji chrání před nepřáteli. A přestože do ní hniloba nezasahuje, nad vesnicí se drží opar bezútěšnosti.

Vesnice Šaškov oficiálně neexistuje. Možná právě proto vždy působila tak žalostně. Tím, že její existenci tajím, v podstatě bráním jejímu rozmachu.

Ani zdaleka se nedá popsat jako malebná. Je drsná, studená a ponurá, s osamělými domy vytesanými do vyhloubené hory bez ustání ponořenými do stínů. Lidé, kteří tu žijí, tu nemají stejné vymoženosti jako ve městě plném obchodníků a cestujících.

Přežívají v této pusté části země jen se zásobami, které jim přináším. Přesto odtud nikdy neodejdou.

Nemůžou.

Kromě vesnické hlídky všichni spí. Teprve svítá a okna domů jsou zavřená před blížící se bouří. Minu křivé zdi břidlicově šedých staveb, jejichž dřevěné vchodové dveře jsou nalepené skoro jedny vedle druhých. Domy však nejsou maličké, protože sahají do hlubin vykutané hory. Z prasklin ve skále a skrz pavučiny na oknech i dveřích rostou trnité šlahouny, z nichž visí hrozny bílých bobulí.

Kamenná zem pod mýma nohama v dešti klouže, a tak si dávám pozor na každý krok. Nechci s Auren v náruči uklouznout, ale stejně se snažím jít co nejrychleji.

Podél cesty bojuje o přežití několik jehličnanů. Jejich zmrzlé větve ztěžkly neustálým mrazem a částečně mě chrání před deštěm. Přivinu si Auren ještě těsněji k tělu.

Pokračuju do zatáčky za řadou domů, kde je skála až na zmrzlý sníh holá. Nad ní se jako vlnobití či obrovská ochranná střecha zvedá horský svah. Jako tenký vodopád z něj stékají zamrzlé kapky vody. Zaváhám. Přemýšlím, jak dostat Auren skrz, aniž by skončila úplně promáčená.

„Ukaž, udělám to.“

Bezděčně sevru Auren ještě pevněji a otočím se za bratrovým hlasem. „Co tu děláš?“

Ryatt projde deštěm, beze slova si svleče plášť a přehodí nám ho oběma přes hlavu, aby nás ochránil před lijákem. Mám takový pocit, že to dělá spíš kvůli Auren než kvůli mně. Co nejrychleji proběhneme pod proudem vody, a sotva projdeme pod skalním převisem, konečně se ocitneme v horské jeskyni a z dosahu bouře.

„Díky,“ povím mu.

Ryatt spustí paže a stáhne z nás plášť. Znovu si ho ale neobleče.

Tady ve stínech jeskyně by vládla černočerná tma nebýt měkké modré záře, která vychází z fluorescentních žil, které se vinou horskou výdutí. Blankytně modré pramínky se táhnou všemi směry, skrz zdi, podlahu i strop. Pobíhají po nich bezbarví brouci, kteří okusují usazeniny. Ze stropu ční stalaktity, které na nás vyčítavě ukazují.

„No? Povíš mi, co tu děláš?“ zeptám se cestou. Můj hlas se trochu rozléhá.

„Vážně sis myslel, že nepřijdu?“ Ryatt zkroutí látku pláště. „Chtěl jsem sem přijet hned, jak nám začal Midas vyhrožovat, a dobře to víš, tak si nech ty svoje proklatý příkazy!“ vyštěkne a pevně zatne čelist.

V odpověď zaskřípu zuby. Nejspíš nemám nejmenší důvod na něj být naštvaný, protože jeho vztek chápu, a přesto jsem. Stejně jako často on na mě.

„Dobře,“ ustoupím. Na hádky jsem příliš promrzlý a vyčerpaný. „Promluvíme si zítra. Teď ji potřebuju osušit a zahřát.“

Koutkem oka pohlédne na Auren. „Že zrovna dneska se musela rozpoutat bouře.“

S bratrem chvíli kráčíme mlčky. Aniž bychom se o to vědomě snažili, srovnáme krok. Jsme stejně vysokí a na sobě máme skoro stejné oblečení. Když skrývám svou faeskou podobu, vypadáme skoro jako dvojčata, což jsem mnohokrát, přemnohokrát využil.

Přestože se vždy sami od sebe zařadíme jeden vedle druhého, jako bychom si zároveň neustále šlapali na paty.

Pro Ryatta bych i zemřel a bratr se hodně věcí vzdal, aby mohl být po mém boku, ale většinu dní máme sto chutí si navzájem vrazit pěstí.

A dnešek není výjimkou.

Dojdeme do cíle své cesty, do domu ponořeného v modrých stínech jeskyně a obklopeného stalagmity, kteří ho stráží jako vojáci.

Grota je náš domov.

„Všude dobře, doma nejlíp,“ zamumlá Ryatt.

Sevře se mi žaludek. „Ano. Všude dobře, doma nejlíp.“



5. kapitola

SLADE

8 let

Slade!“
Shlédnu na Ryatta, který se na buclatých nožičkách snaží vylézt za mnou na strom. Věděl jsem, že za mnou zkusí jít. Ale kdykoli vidí, že to nejde, začne vrískat jako mimino a vyděsí ptáčky. A mně pak nezbývá než za ním slézt.

„Slade!“

Vím, že ho nemůžu dál ignorovat, a tak si vyhrnu rukávy haleny a poškrábu se na pažích. „Za chvíli jsem zpátky,“ slíbím ptáčátku.

Zacvrliká.

Když zaslechnu, jak se Ryatt znovu snaží vyškrábat

na strom, nakloním se přes větev a odhrnu uschlé hnědé listí. „Sem nahoru nemůžeš. Jsi moc malý.“

Vztekem svraští obočí a vzhledne ke mně. „Nejsem!“ „Jsi,“ opáčím. „Navíc zatím na stromy lézt nesmíš.“

Spustí obě nohy na zem a jednou z nich trucovitě dupne. Ponožky má nerovnoměrně vyhrnuté a obě špinavé od trávy. Máma vždy nespokojeně mlaskne, když se domů vrátíme v bílých ponožkách se zelenými skvrnami, ale pokaždé nám poví, že ty skvrny mají stejnou barvu jako naše oči, tak k sobě aspoň ladí.

S povzdechem si setru pot z čela a seskočím z větve k bratrovi na zem. „Spokojený?“

Přikývne. „Mám hlad.“

„Ty máš vždycky hlad.“ Jenže sotva to zmíní, uvědomím si, že mám taky hlad. „Pojď. Vsadím se, že nám kuchař něco dá.“

„Je horko,“ stěžuje si Ryatt.

„Je léto, blbe,“ ucedím a uchechtnu se.

Střelí po mně našťvaným pohledem. „Povím to na tebe.“

„Ne, nepovíš.“ Zazubím se na něj, protože s Ryattem na sebe nikdy nic nepráskáme. Je to naše pravidlo.

Pokrčí rameny.

Společně zamíříme k domu. Když vyjdeme zpod stínu stromu, uvědomím si, že je opravdu hodně horko. Není divu, že je Ryatt zarudlý a černé vlasy se mu lepí potem. Já asi vypadám stejně.

Dnes už mám po výuce a chuva pustila Ryatta ven na čerstvý vzduch, takže jsme tu už nějakou dobu. Nevím, jak dlouho. Kdykoli jdu zkontrolovat ptačí hnízda, přestanu vnímat čas.

„Půjdeme k rybníku!“ zvolá Ryatt zničehonic, když už jsme skoro u křoví.

Střelím po něm pohledem. „Právě jsi řekl, že máš hlad.“

„K rybníku!“

„Dobře,“ ustoupím. „Ale jenom na chvíli. A pak se půjdeme najíst.“

Ryatt přikývne a rozběhne se z kopce. Vyrazím za ním a předstírám, že je rychlejší. Smíchy zaječí. Oběhneme dům. Zhruba v půli cesty se Ryatt unaví a zastaví.

„Mám žízeň,“ postěžuje si.

„Tak tě shodím do rybníka.“

Zamračí se na mě. Se smíchem ho dloubnu do žeber, kde, jak vím, je lechtivý. Chvilí se tomu snaží odolávat, ale brzy se rozhihňá.

Kousek za stájem se nachází rybník. Mineme výběh, kde se pasou dva otcovi koně.

V první chvíli mě to nijak nezaráží.

Plesk.

Zní to, jako když podkoní jezdeckým bičíkem pohání koně. Slyším jeho plesknutí o koňský zadek, kterým usměrňuje chování zvířete.

Plesk.

Ani Ryatt si ničeho nevšimne.

Z nějakého důvodu se zarazím a chytím bratra za paži, abych ho taky zastavil. „Počkej.“

„Proč?“ postěžuje si.

Poškrábu se na paži. „Jenom tu chvíli zůstaň.“

Zamračí se. Ví, že se začne dohadovat, ale našťěsí v tu chvíli příkluše k ohradě kůň a odvede jeho pozornost. Vyšplhá na plot a začne koně hladit. Okamžitě se rozběhnu ke stájím. Jenže uvnitř nikoho nenajdu.

Plesk.

Otočím se doprava. Nohy mě nesou vpřed.

A pak se zastavím.

Ten zvuk nevydává podkoní. Ani jeho bičík. Ani kůň.

Ale můj otec, který stojí nad mámou u vnější zdi stájí. V první chvíli nechápu, co se děje, a tak tam jen stojím a dívám se.

A pak otec máchne paží a udeří mámu tak silně, až spadne na zem. Pohybují se mu ústa, něco naštvané říká, ale neslyším co.

Šok mě přimrazí na místě.

Slyším nějaký hukot. Asi svoji vlastní krev, která mi burácí v uších, protože ji slyším i cítím zároveň. Svědí mě záda a paže mi mravenčí. Žily mám jako z ledu. Dokonce i v hlavě mám divný pocit.

Vteřinu tam jen stojím jako socha, vnímám a poslouchám. Svou krev i kůži. Znějí tak hlasitě, až mám pocit, že snad omdlím.

Jenže pak otec znovu zvedne ruku. Máma se skrčí. A já se rozzlobím natolik, že se můj vztek smísí s tím hukotem a najednou to všechno... vybuchne.

Než otec znovu stihne mámu udeřit, zařvu na něj: „Nech toho!“

Bez přemýšlení se k němu rozběhnu a vši silou do něj strčím. V obličejí se mu objeví šok. Hledím na něj s čirou nenávistí v očích. Možná že je nenávist silnější než šok, a právě proto ho dokážu narazit na zed' stáje.

Jenže... mě nikdy ani nenapadlo, že by nenávist byla natolik silná, že by dokázala zbortit celou zed'.

Dřevěná stáj je postavená pečlivě, silná a neochvějná, ale stejně se jedna její zed' zřítí, sotva do ní otec narazí.

Stěna spadne a otec s ní. Dívám se, jak se dřevo rozpadá na kousky a do vzduchu se jako dým vznáší oblaka třísek. Hukot, který jsem doted' slyšel v sobě, přehluší rachot bortící se střechy. Zřítí se spolu se zdi a pohřbí mého otce pod prkny.

„Slade!“ vykřikne máma a zděšeně se plazí pozadu pryč.

Rozběhnu se k ní, jenže to už se z trosek vymrští otcova pěst. Luskne prsty a probudí tak svou moc. Dřevo nad ním se s praskáním rozláme na kusy a sklouzne z něj. Vstane. Při pohledu na jeho výraz zblednu.

„Jak se opovažuješ!“

Zuří. S černýma očima prokvetlýma pavučinkami červených žilek vypadá ještě našťavaněji. Vím, že mě teď uhodí, ale je mi to jedno. Všechno je mi jedno, hlavně když už nebude bít moji mámu.

Otec ke mně přistoupí. Obrním se. Připadá mi, jako by se mi všechen chlad ze žil vлил do nohou. Otec se ale najednou zarazí a zadívá se na zem kolem mě.

„Co to –“

Sklopím zrak. Tráva pod mýma nohama už není zelená. Má světlou barvu uschlé pšenice. Místy je vidět hlína, kterou prorostly podivné křivky. Stejně dlouhé černé skvrny se rozšířily i po zbytcích rozbité stáje jako ošklivé kořeny. Samo dřevo teď vypadá, jako by dávno zvětralo. Jako by stačilo jen fouknout a rozpadlo by se na prach.

„Slade...“

To mě osloví máma. Otočím se k ní. Pořád se krčí na zemi, ale ty divné čáry k ní nedosáhly. Stojí na jediném kusu země, kde je tráva ještě pořád živá a zelená. Dívá se na mě vytřeštěnýma očima, ale ne na moji tvář. Prohlíží si můj krk, paže a záda.

A v tu chvíli si uvědomím, že mě všechno bolí. Celé tělo.

Otec k ní vyrazí, ale skočím před ni. Dýchám příliš rychle a připadám si příliš malý, ale neuhnu. Nedovolím, aby ji znovu uhodil.

„Ne,“ řeknu mu. A můj hlas je to poslední, co zní

hlasitě, protože všechno ve mně náhle utichne a na jednou se cítím strašlivě unavený.

Máma mě zezadu chytí za nohu a pokusí se mě odstrčit, ale nevšímám si jí. Otec na mě už dřív brával hůl a zvládl jsem to. Zvládnou to znovu, protože už nejsem mimino. Chci to mámě říct, otec však ke mně dojde a popadne mě za ramena. Oči má doširoka rozevřené.

V první chvíli si říkám, jestli to není nějaký trik, ale když na mě dál vytřeštěně zírá a neuhodí mě, konečně sklopím zrak, abych viděl, na co se dívá. Abych viděl, na co se předtím dívala máma.

Krvácí mi paže – asi proto mě tak hrozně bolí. Není to však krev, co mě přinutí vykulit oči. Ne. Z paží mi trčí černé ostré věci. Ční mi z kůže, jako by ji propíchly.

V první chvíli mě napadne, že to jsou možná třísky z rozbité stáje, které se mi zabodly do těla. Ale čím dále na ně hledím, tím je mi jasnější, že to není pravda. Ty věci jsou stejné na obou mých pažích a nezabodávají se do mě. Trčí ze mě.

Omráčeně zírám na otce, který natáhne ruku a na jednu z těch černých věcí zatlačí. Oba sykneme bolestí. Vzhlednu a všimnu si, že mu z palce teče krev, jako by byl ten černý bodec tak ostrý, že se o něj porезal.

Veškery vztek v jeho tváři vystřídá podivný úsměv, který tomu čůrku krve věnuje. A pak se na mě zadívá. „Můj synu.“

Znovu mě chytí za ramena a přinutí mě se předklonit. Tělem mi opět projede bolest, když zatlačí na místo na mých zádech. Vyklenou páteř a prudce se narovná. „Au!“

Otec mě se smíchem pustí. „To se na tebe podívejme!“ vyhrkne s tak širokým úsměvem, jaký jsem u něj ještě nikdy neviděl. „Je ti teprve osm! Jen se podívej!“

„Co je to?“ zeptám se ustaraně s očima upřenýma na krev, která stéká z těch ostrých černých bodců. Z jejich kořenů se mi po pažích táhnou černé žíly, jako by mi Ryatt pomaloval kůži perem namočeným v inkoustu. Pokusím se je setřít, ale nejde to.

„Proměnil ses!“ vyhrkne otec nadšeně. „Tvoje moc se probudila.“

Zamrazí mě po celém těle. „Cože?“

Zazubí se na mě a zvedne mi paži, aby mi to ukázal. „Vidíš? Tvoje magie se projevila.“

Stočím pohled ze žil na své paži k žilám v zemi, které se táhnou až ke shnilým prknům stájí. Vypadají úplně stejně.

„Vždycky jsem věděl, že můj syn bude mocný.“

Nepřipadám si mocný. Jsem unavený a všechno mě bolí, zlobím se a bojím...

Sotva se rozpláču, vím, že je to chyba, ale nemůžu si pomoci.

Otcův hrdý výraz se vytratí. Teď už na mě hledí znechuceně.

„Nech toho. Nebudu mít za syna ufnukané děcko,“ pronese chladně a stočí černé oči na mou mámu.

„Umyj ho a pošli do zahrady. Chci vyzkoušet, co dokáže,“ oznámí jí a dodá: „A ty zůstaň ve svém pokoji. Po zbytek večera tě nechci vidět.“

Máma mi sevře nohu ještě silněji.

Otec se otočí a odejde. Po tvářích mi stéká už tolik slz, že je ani nespočítám, ale jsem rád, že tu otec není a nevidí je. Snažím se je zastavit, opravdu ano, ale všechno mě bolí a vůbec nic nechápu a moje máma...

V tu chvíli si přede mnou klekne. Její oči podlité krví mají stejnou barvu jako otisk na její tváři a prasklý ret.

„Jsem... lamač?“ zeptám se a rozbrečím se ještě víc, protože nechci být jako otec. Jenže jsem rozbil

*zed' stáje a zem a pak mi z kůže vyrostly ty bodce...
Připadám si jako netvor.*

Zavrtí hlavou a něžně mi pozvedne bradu. „Ne, Slade. Nejsi. Ty věci nelámeš. Chráníš je.“

Jenže když se rozhlédnu kolem sebe, nepřipadá mi, jako bych věci chránil. Všechno jsem tu zničil. Otec taky ničí věci. Připomíná mi to už jen pohled na mámin obličej.

Přestože mě strašně bolí paže, zvednu ruku a něžně se dotknu její tváře. „Nebolí to?“

Teď je to máma, kdo zkrabatí obličej. Vyhrknou jí slzy. Natáhnu se po ní a opatrně ji chytím za ruku. Při tom se snažím nevnímat černé čáry, které se mi táhnou po kůži až ke špičkám prstů.

„Neplakej, mami. Ochráním tě.“

Vůbec jí to náladu nezvedne. Naopak se rozpláče ještě víc. Sklopím zrak. Kéž bych byl starší. Kéž bych jí mohl pomoci. Zadíívám se na skvrny od trávy na jejích bílých šatech. Když ji otec uhodil, spadla na zem.

„Slade?“

Oba se otočíme. Za mnou stojí Ryatt, mračí se a v košili nese několik jahod. Nejspíš se zatoulal k záhonům pro něco k snědku. Úplně jsem na něj zapomněl. Jsem moc rád, že to neviděl.

„Podívej, Ryatte,“ řeknu mu, aby si všiml mě, a ne mámy.

Zůstane na mě zírat s pusou dokořán a ukáže na mě prstem. Jahody se rozkutálí po zemi. „Co je to?“

„Moje magie se probudila,“ řeknu mu. Snažím se znít nadšeně a popotahuju, abych se nerozplakal.

Celý zrudne radostí. „Můžu se toho dotknout?“

„Jasně.“

Doběhne ke mně a prstíkem s červenými skvrnami od jahod přejede po jednom z černých bodců. „Bolí to?“

Pokrčím rameny. „Trochu.“

Zazubí se a otočí se k mámě. Jenže ať už jí chtěl říct cokoli, zapomene na to a zamračí se. „Mami?“

Máma se nuceně usměje. Sice si už otřela tváře, ale stejně nevypadá jako jindy. „Nasbíral jsi moc krásné jahody, Ryatte.“

Nerozptýlí ho tím. „Ty brečíš?“

*„Nic mi není, broučku. Jenom jsem zakopla. Vidiš?“
Ukáže na spodní část šatů.*

Ryatt přikývne a lepkavou červenou ručičkou ji chytí za druhou ruku.

„To nevadí. Taky jsem spadl,“ řekne a ukáže na své špinavé ponožky. „A víš co?“ zeptá se.

„Copak?“

*„Teď skvrny od trávy ladí i k tvým očím.“
Ještě nikdy jsem neviděl tak smutný úsměv.*



6. kapitola

SLADE

Kromě stalagmitů, které se zvedají ze země, jsou v jeskyni i mohutné stalaktity visící ze stropu. Klenou se do oblouku kolem vchodových dveří Groty. Jako rozeklané sloupy, jejichž ostré špičky ční do prostoru. Jsou obalené tenkou fluorescentní vrstvou, a když je mjííme, vrhají na nás modré stíny.

Z toho, že jsem tady, mám rozpolcené emoce. Na jednu stranu mě to tu uklidňuje. Na druhou stranu si tu připadám jako za trest. Někomu se může zdát zvláštní, že máme dům v jeskyni, ale máme tu soukromí a klid před zvědavými pohledy a navzdory pustým šedým stěnám mě to tu určitým způsobem uklidňuje.

Ryatt mě předběhne a otevře vhodové dveře. Jejich panty zaskřípou, protože jsou neustále vystavené vlhkému vzduchu. Vejdou do tmavého domu. Světlo nepotřebuju. Pamatuju si, kde tu co máme.

Vstoupím do obývacího pokoje, kde rozpoznávám tmavé siluety nábytku, jež znám jako své boty. Pod nohama ucítím bílý kožešinový koberec, jenž leží uprostřed místnosti. Stojí na něm kulatý stůl s dřevěnou deskou plnou kruhů od sklenic alkoholu, jež jsme na něj s členy mého Hněvu mnohokrát stavěli a kašlali při tom na kondenzaci.

Zastavím se, až když holeněmi narazím do měkké pohovky. Položím na ni Auren a začnu jí zouvat mokré boty. Ryatt mezitím rozdělává v krbu oheň.

Polštáři Auren podložím, aby neležela na zádech. Protože její záda...

Nechci na to ani pomyslet.

Na to, co jí udělal.

Zvedá se ve mně vztek. Kéž bych byl v Ranholdu. Kéž bych mohl vrátit čas a oživit Midase, abych ho mohl zabít vlastníma rukama. Udělal bych to pomaloučku. Odřezal bych mu jednu končetinu po druhé. Nechal bych shnít jednu žílu za druhou. Pěstí bych mu rozdrtil srdce.

Postaral bych se o to, aby trpěl.

Za mnou o sebe udeří křesadla a rozletí se jiskry. Ovládnou svůj vztek, abych se mohl soustředit na úkol, který mě čeká. Potřebuju ji osušit a zahřát, jinak bude jedno, že v ní zůstal kus mé hniloby, protože zemře na podchlazení.

Svleču z ní mokré pláště a odhodím je na podlahu. Odlomí se z nich kousky ledu, které rychle roztají. S vděkem zjistím, že její šaty jsou jen navlhlé, a ne promočené. K jejich lemům se jen tu a tam lepí chuch-